

KORAKI

ČASOPIS SREDNJE POKLICNE IN STROKOVNE ŠOLE ZREČE

letnik XI

leto 2021

številka 11

Festival ustvarjalnosti in znanja

Potomka Stare trte tudi pri šoli

Slovenija, vse najboljše!

Bili smo enotni

Pri delodajalcih

To je bilo zame nekaj novega

Dragi dijaki!

Šolo gradimo na zaupanju, spoštovanju, sodelovanju, solidarnosti in izražanju individualnosti. Želimo bogatiti drug drugega in okolje, v katerem bivamo, z željo, da znanje, delo in veščine prepoznate kot vrednoto.

Pogled na šolsko dogajanja skozi oči dijakov je vedno drugačen in zanimiv. Lepo je brati vaše zapise, ki podoživljajo doživeto, pregledovati slike, ki ste jih ustvarili, vas spremljati ob učnih uspehih, kulturnih in športnih dosežkih, v raziskovanju domače in tuje dediščine. Na svojstven način sporočate, da smo na pravi poti, pa četudi se vse več aktivnosti niza preko ekranov, videokonferenčnih srečanj, spoznavanja tujine in domovine na daljavo.

Vsako obdobje prinaša nove izzive. Številni izzivi, ki smo jim bili vsi izpostavljeni v zadnjem letu življenja, nedvomno zaznamujejo vsako generacijo. Načeloma se dijaki med izobraževanjem več let postopno učite in privajate na samostojno delo, a v obdobju pandemije ste morali to storiti čez noč in se sprijazniti s silovito spremembo načina dela, pridobivanja informacij, razporejanja časa, samostojnega in odgovornega učenja, komuniciranja na daljavo, ne le z učitelji, temveč tudi med svojimi vrstniki. Svet okoli nas se je spremenil, postal je negotov in pod vprašaj postavil lastno zdravje, odgovornost zase in za sočloveka.

Maj nam je prinesel veselje, mladost, upanje in »odprte šole«. Čeprav smo se srečali s prilagojenim načinom izvajanja učnega procesa in ste vsi dijaki na šoli praktično šele zadnji

mesec, vam je bilo z oči razbrati zadovoljstvo. Z večjo motiviranostjo zaključujete šolsko leto, ki je kljub razmeram polno novih izkušenj in je učno uspešno. Dijaki, bodite ponosni na znanja, s katerimi dosegate zavidljive rezultate, na številne nepozabne dogodke in na področja vašega ustvarjanja.

Jasmina Mihelak Zupančič

Ob zaključku šolskega leta praznujemo tudi državljani Republike Slovenije 30 let od razglasitve samostojnosti in neodvisnosti naše države. Osamosvojitveni proces je del nas vseh, zato sem ponosna, da ste dijaki v glasilu o tem spregovorili z veseljem in s spoštovanjem do države – domovine.

Koraki so namenjeni vam in vsem tistim, ki se na novo spogledujejo z našo šolo. Z optimizmom zrem v novo šolsko leto. Veselim se fotografij z vaših potovanj po svetu. Prvo takšno bo že v začetku šolskega leta, in sicer opravljanje prakse na Portugalskem. Temu bo sledilo vrsto dogajanj na strokovnih ekskurzijah, sejnih, dogodkih šole in seveda pri pouku v živo.

Pred vami so počitnice. Sproščeni dnevi in poletje. Glasilo šole izhaja ob zaključku šolskega leta. Z njim obudimo dogajanje zadnjega leta. Jeseni se šoli pridružijo novi dijaki, ki skupaj z ostalimi hitro aktivno oblikujejo življenje na šoli in tako bo tudi v prihodnje. Hkrati pa eni že kmalu odhajate naprej na fakultete, univerze.

Naj vam bo Srednja poklicna in strokovna šola Zreče dobra popotnica!

Mag. Jasmina Mihelak Zupančič
ravnateljica-direktorica

*Sodelovanje z Občino Zreče v programu CIB
(Communities in bloom - skupnosti v razcvetu)*

Postavitev obeležja »V razcvetu«

VSEBINA

Dragi dijaki!	2
Besedo ima dijak	3
Festival ustvarjalnosti in znanja	4
Dan Evrope in Šola ambasadorica Evropskega parlamenta	4
Teden umetnosti na šoli	4
Potomka Stare trte tudi pri šoli	5
V družbi s knjigo	6
30 let samostojnosti naše države	7
Vsi smo bili pod psihičnim pritiskom	8
Treba se je bilo soočiti z grožnjo in preživeti, zmagati	10
Knjige, ki so najbolj zaznamovale zadnjih 30 let	11
Kulinarika je del narodne identitete	11
Praksa je hitro minila	19
Naučila sem se vtiskovati	19
Praksa na različnih lokacijah	20
Novim preizkušnjam naproti	20
Praksa v samostanu Žička kartuzija	21
To je bilo zame nekaj novega	21
Kulturna dediščina v knežjem mestu	22
Potep po Ljubljani	22
Čari Primorske	23
Raziskovali Škofjo Loko in okolico	23
Skrb za duševno zdravje	24
Do boljšega počutja z zdravimi sladicami	25
Literarno: pesmi, esej	27
Veš, kultura, naš dolg	29
Deset namigov za delo pred kamero in mikrofonom	29
Gledališka vzgoja – virtualno	29
Uspešno zaključena srednja šola	30
Vez med učitelji in dijaki	31
Slovenija v objektivu	32

KORAKI, časopis Srednje poklicne in strokovne šole Zreče
Letnik: XI, številka 11, junij 2021

ISSN 2630-3434

Publikacija izhaja enkrat letno.

Urednica: **Marjana Cenc Weiss**

Lektoriranje: Marjana Cenc Weiss, Izidor Roškar

Naslov: Šolski center Slovenske Konjice-Zreče

Tattenbachova ulica 2 a, 3210 Slovenske Konjice

Oblikovanje, tehnično urejanje in grafična izvedba:

Blaž Prapótnik, Epigraf

Naklada: 10 izvodov in e-verzija

Leto izida: 2021

Besedo ima dijak

Vredno je vztrajati

Skozi štiri leta izobraževanja na Srednji poklicni in strokovni šoli Zreče sem se naučil veliko novega o izbranem strokovnem področju in dobil številne koristne napotke za življenje. Čeprav ni bilo vse rožnato in smo se včasih znašli v slepi ulici, so z nami vedno bili učitelji, ki so nam dali dodatnih moči in motivacijo, da se je bilo vredno potruditi in dokončati, kar smo začeli.

Šole se bom najraje spominjal prav zaradi njene majhnosti, zaradi katere je povezanost med učitelji in dijaki še toliko močnejša in pristnejša, zato dijaki nismo bili le številke.

Vsem dijakom in zaposlenim želim, da se jim uresniči vsak cilj, ki so si ga zastavili, pa če se zdi še tako nemogoč in oddaljen, vredno je vztrajati.

Letos naša država praznuje 30. obletnico samostojnosti. Ob tem jubileju Sloveniji želim, da bi bili državljani bolj povezani, da bi bilo manj nestrpnosti in sovraštva ter da bi čim prej uspešno prebrodili trenutno krizo, v kateri smo se znašli.

Miha Kolar, 4. Sa

Miha Kolar

Le kaj se v šoli dogaja?

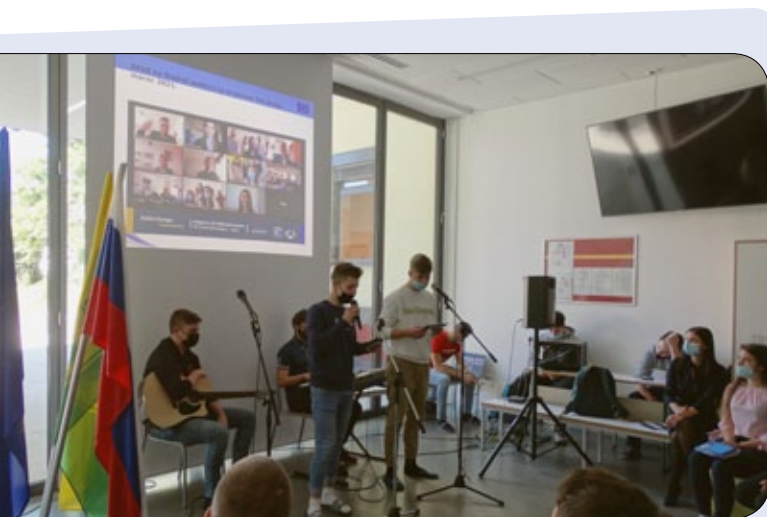
Ustvarjalnost in znanje

Na šoli je v maju potekal prvi Festival ustvarjalnosti in znanja. V medpredmetnem povezovanju umetnosti, jezikov, zgodovine in gastronomije smo pripravili prijetne dogodke, ki so popestrili šolski vsakdan.

Dan Evrope in Šola ambasadorka Evropskega parlamenta

V maju praznujemo dan Evrope, zato je prvi dan festivala bil namenjen Evropi in programu Šola ambasadorka Evropskega parlamenta. Najprej smo prisluhnili evropski himni, Odi radosti, ki sta jo zaigrala na kitari Nejc Korošec in na klaviaturah Alen Iršič. Osrednji gostje prireditve so bili mladi ambasadorji, ki so si skozi celo leto prizadevali in se izobraževali o EU, se udeleževali virtualnih razprav z evropskimi poslanci, skrbeli za EU kotiček na šoli, se tedensko srečavali z mentorico Petro Klima v živo ali preko spleta in predelali gradivo o EU. Mladi ambasadorji: Alen Iršič, Aljoša Kovačec, Mitja Fijavž, Evita Pesjak, Urh Iršič, Oskar Kovačič, Jan Kamenik Kamenšek, Alma Pučnik, Sara Povh in Jaka Pivec so se trudili, da so že drugo leto zapored usvojili laskavi naziv Šole ambasadorke Evropskega parlamenta. Ob tej posebni priložnosti so sodelovali dijaki programov strojni tehnik in gastronomsko-turistični tehnik, vsak na svoj način. Da pa je vse na prireditvi potekalo brezhibno, so poskrbeli učitelji Petra Klima, Doroteja Rušnik Stramšak, Marjana Cenc Weiss, Helena Sovec, Tomaž Černeck in Aleksander Pavlič.

Petra Klima

Dan Evrope

Slastne dobrote

Teden umetnosti na šoli

V maju je na šoli potekal teden umetnosti pod skupnim naslovom Moja dežela danes in jutri. Z izbrano temo smo želeli spodbuditi umetniški odziv dijakov na aktualna družbena vprašanja današnjega časa. Izpostavili smo trajnostni razvoj, aktivno državljanstvo, vpliv človeka na okolje, globalno učenje in še posebej glas dijaka.

Razstava kozolcev in okušanje evropskih sladici

Na šoli smo pripravili več dogodkov, in sicer likovno razstavo slovenskih kozolcev iz papirnatih paličic in poštne znamke Slovenije. Medpredmetno smo se povezovali in z razstavo Blackout poetry (skrita poezija) spodbujali dijake k razumevanju tradicionalnih in sodobnih kulturnih praks ter k iskanju lastnega umetniškega izraza.

Doroteja Rušnik Stramšak

Potomka Stare trte tudi pri šoli

V okviru majskega festivala ustvarjalnosti in znanja smo ob šoli posadili potomko 400 let stare trte z Lenta. Trta, ki je preživela turške vpade in zavezniška bombardiranja, bo sedaj krasila šolsko dvorišče in njegovo okolico.

Pri tem so nam pomagali podžupan Občine Zreče Drago Šešerko, ravnateljica Jasmina Mihelak Zupančič in vinogradnik Vojko Korošec. Strokovne nasvete in pomoč pri negi so nam obljubili člani Društva vinogradnikov in ljubiteljev vin Zreče, izbrali pa smo tudi šolskega skrbnika trte, dijaka Urha Iršiča.

Kot se za gastronomsko-turistične tehnike spodobi, smo prireditev popestrili s slastnimi prigrizki in z recitacijo pesmi o Tonetu Zafošniku, ki je zaslužen, da je trta dočakala toliko let. Ob trti je bil možen ogled razstave Blackout poetry, v kateri so dijaki 1. letnikov povezali znanje angleščine, slovenščine in umetnosti.

Zelo veseli smo, da bomo lahko v našem šolskem okolju opazovali trto med njenim rastjem, cvetenjem in zorenjem. Zavezujemo se, da jo bomo skrbno varovali in skrbeli zanjo

Sajenje potomke Stare trte

gospodarno ter spoštljivo.

Naša zgodba s potomko Stare trte se komaj začinja. Veselimo se dogodkov, s katerimi bomo proslavili njeno uspevanje, se ob njej srečevali in družili.

Helena Sovec

V družbi s knjigo

Skrb za bralno kulturo sodi med prednostne naloge šole, saj se zavedamo, da dijaki ob številnih drugih dražljajih redko posegajo po knjigi.

Na šoli že več let potekata projekta Rastem s knjigo in Noč knjige. Zaradi epidemioloških razmer je bila njuna izvedba letos mogoča šele maja. Dijaki 1. letnikov so od Javne agencije za knjigo prejeli knjigo Igorja Karlovška z naslovom *Preživetje*, iz katere so najprej prebrali izbrane odlomke, z večjim delom knjige pa si bodo lahko krajšali počitniške dni.

Noč knjige smo praznovali v Jurčičevem duhu in v družbi avtorja Blaža Prapótnika ter ob tujejezičnih delavnicah. Republika Slovenija je letošnje leto razglasila za Jurčičevo leto, zato so dijaki odlomek iz romana *Deseti brat*, prvega slovenskega romana, likovno upodobili za natečaj Deseta dežela.

Umetniški izraz pri angleščini

iz osamosvojitvene vojne, v kateri je kot mladenič aktivno sodeloval. Literarnim drobcem poezije in proze, »resnici iz drobtin«, so lahko prisluhnili tudi dijaki.

Blaž Prapótnik je po poklicu oblikovalec in urednik, izhaja iz velenjske tehniške šole, pod katero je v preteklosti spadala tudi naša šola. Z njim že več let sodelujemo pri izdaji zbornikov, šolskega časopisa in drugih edicij, zato smo bili še posebej veseli njegovega obiska.

Marjana Cenc Weiss

S knjigo Preživetje

Prijetno dopoldne smo zaključili na šolski terasi, kjer nas je z novo izdano knjigo *Med sončne kroge sedem* in s kitaro pričakal avtor Blaž Prapótnik. Prijeten pogovor o knjigi, ki vsebuje sedem zgodb v dialogu s poezijo, je popestril s svojimi songi. Časovni razpon pesmi in zgodb obsega dobri dve desetletji, vsebinsko pa so teme raznolike – ob rockerski glasbeni spremljavi je postavil na sonce ironično obarvane osebne in družbene dogodke, pa tudi zgodbo ter pesem

Med sončnimi krogi

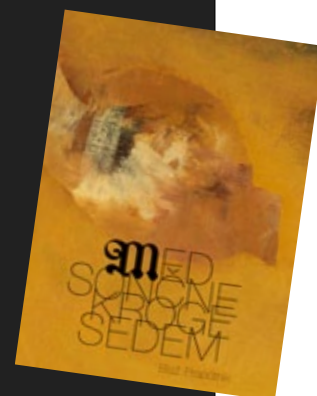
Drobna žuželka

Kot slutnja drobna žuželka
leze po travni bilki
na mojo roko,
ko ležim napet
v strelskem jarku
in čakam,
da se bodo voditelji,
vendarle, pametno dogovorili
in se nam na koncu,
kljub vsemu,
ne bo treba pobiti.

Drobna žuželka leze,
leze po moji roki,
kot da sem že mrtev.
In sploh je ne zanima,
če so se oni že odločili –
njej je vseeno,
čez mrtve je še lažje lesti
in nikoli se jim ni treba
opravičiti
za napačen korak!

(Dravograd, junij 1991)

Stran in naslovnica knjige Med sončne kroge sedem

30 let samostojnosti naše države

Letos mineva že 30 let od dneva, ko so Slovenijo razglasili za samostojno državo. Slovenija je 25. 6. 1991 postala samostojna in neodvisna država. Slovenci so bili takrat enotni in povezani ter stremeli le k enemu cilju – imeti svojo državo. To pa jim je s skupnimi močmi, pogumnimi dejanji in trdim delom tudi uspelo. Na slovesnosti na Trgu Republike v Ljubljani je 26. 6. 1991 prvič zadonela slovenska himna in prvič je zaplapolala slovenska zastava. Vsi, ki so bili priča temu dogodku, se ga spominjajo s ponosom in z iskricami v očeh. Kmalu pa se je vse skupaj sprevrglo v vojno, kjer so se Slovenci borili za ohranitev samostojnosti komaj rojene Republike Slovenije. 27. junija 1991 se je z napadom Jugoslovanske ljudske armade začela vojna za ohranitev samostojne Slovenije. Takrat so morali ljudje pokazati ves svoj pogum in vso svojo moč, da bi ohranili to, kar so si po tistem želeli že več let.

Dijaki prvih letnikov so se z veliko energije lotili poizvedovanja, ali je kdo od domačih sodeloval v tej vojni. Ugotovili so, da ja. Pripravili so intervju z Danijelom Oplotnikom in izvedeli pretresljive zgodbe, ki so se jih dotaknile in so sedaj zapisane. O vojni izkušnji je spregovorila dijakova mama Irena Bukovšek Pušnik. Posamezni dijaki so raziskovali naprej in ugotovili, da sta med ljudmi, ki so imeli posebno funkcijo v tem težkem obdobju, tudi njihov učitelj Milan Sojč in sokrajan Emil Mumel.

Pripravila: Petra Klima

Bili smo enotni

V začetku junija nas je na šoli obiskal Danijel Oplotnik. Sodeloval je v vojni za slovensko samostojnost pred 30 leti, zato smo o njegovem doživljanju želeli izvedeti več.

Pred 30 leti ste bili sredi zgodovinskega dogajanja. Kakšne spomine imate na tisti čas?

Spomini danes so lepi, takrat pa smo bili vsi prežeti z domoljubjem. Vsi smo ponosni na to, kar nam je pred leti uspelo. Predvsem pa so spomini dobri, ker na našem območju ni bilo žrtev in prelivanja krvi.

Kje ste bili v osamosvojitvenem času?

Rekel bi, da se je osamosvojitveni čas začel že dosti prej kot leta 1991. Od leta 1968, takrat kot 14-letni mladinec, sem se imel možnost včlaniti v Teritorialno obrambo Slovenije. Od takrat naprej sem vseskozi bil član teritorialne obrambe in za to opravil usposabljanje v Zadru.

Na kakšnem delovnem mestu ste bili takrat?

Takrat sem delal v Cometu, bil sem komercialni vodja novega programa kokeram, ki smo ga takrat uvajali. V vojaškem smislu sem bil v 85. pokrajinskem štabu, na mestu referenta za tehniko – desna roka pomočnika poveljnika za zaledje.

Danijel Oplotnik med pogovorom

Na kakšen način ste vstopili v tem času v vojsko?

Kot sem že omenil, bili smo pripadniki teritorialne obrambe in neko posebno vstopanje v vojsko ni bilo potrebno. Takrat slovenska vojska še ni obstajala. Teritorialna obramba in vsi, ki smo bili absolutno prepričani, smo se zavzemali za osamosvojitve Slovenije.

Kaj ste pričakovali ob vstopu v vojno?

Pričakovanja niso bila ne vem kakšna. Pričakovali smo le to, da se odcepimo od nekdanje države, od Jugoslavije, in da ubranimo samostojnost ter začnemo svobodno živeti. Vsi smo bili v pričakovanju suverenosti, da bo na koncu koncev Slovenija enkrat naša.

Kakšne naloge ste imeli v tistem času, ko je šlo za osamosvajanje Slovenije tudi v vojaškem smislu?

Povedal sem že, da sem bil referent za tehniko v občinskem štabu in moje naloge so bile zelo široke.

Kako pa je potekalo življenje vaših bližnjih med vojno?

Ja, spomnim se tistega dne, ko je telefon zazvonil in je dežurni na štabu rekel samo: »Dravinja.« Vedel sem, za kaj gre. Vzel sem uniformo, škornje in orožje. Vse sem imel doma. Hči je bila stara 13 let in je prišla, me opazovala in me vprašala, kam grem. Dejansko nisem vedel, kam grem, vedel sem samo, da grem na štab. Hčere in žena so bile prestrašene, ni jim bilo lahko, saj kasneje nismo imeli stikov.

Se kakšnega dogodka iz časa osamosvojitvene vojne še posebej spominjate?

Dogodkov je bilo ogromno. Spomnim pa se, da sem šel v kmetijsko zadrugo po barvo. Prijatelj Jože Kuhar nam je prebarval vozilo, ki smo ga zaplenili vojski. Najbolj smešno je bilo, ko je bil alarm za zračni napad in so stare ženice bežale iz cerkve.

Kakšni smo bili Slovenci pred 30 leti?

Takrat ni bilo nekega političnega prepričanja, bili smo enotni.

Spraševali: Alma Pučnik in Sara Povh, 1. GSB

Vsi smo bili pod psihičnim pritiskom

Emil Mumel je zelo aktiven krajan na več področjih, naj spomnim, da je lansko leto med epidemijo vodil štab Civilne zaščite v občini Zreče. Je tabornik po duši in vodja ČŠOD Gorenje. Ve, kako si je treba v zahtevnih razmerah pomagati, kar je dokazal že v vojni za Slovenijo.

Pred tridesetimi leti ste bili »sredi dogajanja«. Kakšne spomine imate na tisti čas?

Bilo je psihično naporno, a vendar lepo sončno vreme. Kasneje se je stopnjevala negotovost. Brez tragičnih spominov.

Kje ste bili v osamosvojitvenem času?

Na Občinskem štabu Teritorialne obrambe Slovenske Konjice.

Na katerem delovnem mestu ste bili takrat?

Bil sem pomočnik ravnatelja in učitelj matematike in fizike na Osnovni šoli Zreče. Med vojno pa sem bil načelnik za obrambo proti kemijskemu in biološkemu orožju.

Na kakšen način ste vstopili v tem času v vojsko?

Sicer sem bil član vojske že od leta 1982. Ko je bila razglašena vojna, smo bili vsi vpoklicani v vojsko.

Kaj ste pričakovali ob vstopu v vojsko?

Mirnodobne priprave v primeru agresije.

Kakšne naloge ste imeli v tistem času, ko je šlo za osamosvajanje Slovenije, tudi v vojaškem smislu?

Bil sem načelnik za obrambo proti kemijskemu in biološkemu orožju, pa tudi načelnik občinske taborniške organizacije.

Kako je potekalo življenje vaših bližnjih v času vojne?

Starša sta bila doma, brat pa je služil kot vojaški pilot v JLA in vsi smo bili pod psihičnim pritiskom. Po vojni, ko je brat

Oskar Kovačič in Emil Mumel

zapustil JLA, smo ga morali preseliti domov.

Se kakšnega dogodka iz časa osamosvojitvene vojne še posebej spominjate?

Po Konjiški gori smo iskali opazovalce ali celo vohune JLA, ki so obveščali, kaj se je dogajalo v Sloveniji. Kar napeto je bilo tudi branjenje tunelov na slovenski avtocesti.

Kako vidite Slovenijo po tridesetih letih od tistega dogajanja?

Lepo, uspešno, samostojno in da se taka tudi razvija.

Spraševal: Oskar Kovačič, 1. GSa

Vsi smo pričakovali in si želeli, da bomo enkrat samostojni

Zanimivo je, kako so vojno za osamosvojitve Slovenije doživljali naši starši.

Zelo dobro se nemirnega časa spominja dijakova mama Irena Bukovšek Pušnik, čeprav je takrat štela šele dvanajst let. Njen oče, ki je žal že pokojni, je bil v času vojne za Slovenijo aktivni policist. Tudi njegove spomine smo ujeli v pogovor.

Pred tridesetimi leti ste bili »sredi dogajanja«. Kakšne spomine imaš na tisti čas?

Takrat sem bila stara dvanajst let in se tega dogajanja še kako dobro spominjam. Verjetno mi je to ostalo v spominu zaradi tega, ker je bil takrat v rezervno policijsko enoto vpoklican moj oče. Spomnim se, da smo se nekega junjskega dne z družino okrog 7. ure zvečer vrnili z obiska

in doma je za vrati očeta čakalo obvestilo, da mora nujno poklicati na Policijsko postajo Šentjur. Takrat še nismo imeli mobiltelefonov, bili so samo stacionarni telefoni. Oče, ki je žal že pokojni, je poklical na Policijsko postajo Šentjur in tam so ga pozvali, da se mora takoj zglasti pri njih. To je tudi nemudoma storil. Ko se je vrnil domov, je mami in meni povedal, da je situacija zelo resna, saj se pripravlja napad na Slovenijo s strani JLA. Dobil je orožje. Naloga policistov PP Šentjur je bila, da zaščitijo vse mejne prehode na južni strani Slovenije. Naslednji dan je bil v zgodnjih jutranjih urah še z nekaterimi fanti poslan na južno mejo v Bistrico ob Sotli. To

so bili težki trenutki, saj sem se vse situacije dobro zavedala in sem se zelo bala za njegovo življenje. Vem, da sva doma z

mamo spremljali vsaka poročila na radiu in televiziji. Napovedi so bile zelo resne. V Prekmurju je že padel prvi vojak. S tovarnjaki so slovenski avtoprevozniki postavljali zapore cest. S tem so zastavili svoje premoženje, samo da bi preprečili JLA napade in uničenje slovenskega naroda. Slovenski narod je na plebiscitu, ki je bil decembra 1990, izrazil željo po svoji državi. Ni si želel več centralizma, saj je bilo do takrat vse vodeno iz Beograda. Dovolj so imeli tudi Slobodana Miloševića in njegovega vodenja.

Kje si bila v osamosvojitvenem času?

Takrat sem ravno zaključila peti razred osnovne šole na Kalobju. Vem, da bi morali takrat učenci iti v šolo v naravi v Savudrijo, vendar ker je bila situacija zelo resna, nas starši niso pustili. Iz OŠ Kalobje ni šel noben učenec, prav tako ne iz OŠ Dobje. Razlog je bil v tem, da so se starši bali, če bi prišlo do napadov in barikad, kako bi se vrnili domov.

Kako si doživljala vojno?

Vseh nas doma je bilo strah. Najbolje se je držal oče, ki ni imel izbire. On je vsakodnevno odhajal na PP Šentjur, od koder je bil potem poslan na različne terene, odvisno od trenutne situacije. Delal je tudi ponoči in vse dni v tednu. Spomnim se, ko je doma pripovedoval, kako sta dva fanta iz območja Dobja pri Planini, ki sta pred vojno za Slovenijo služila vojsko v JLA, zbežala od tam. Služila sta v Mariboru. Ker so stvari postajale zelo napete, sta se odločila, da ujeta iz mariborske vojašnice. Pritekla sta do najbližje hiše, kjer sta dobila oblačila in se preoblekla. Vojaška oblačila so pri tisti hiši zažgali. K sreči sta našla voznika kombija, ki je vozil neko robo v Celje. Tako sta prispela do Dramelj, potem pa peš do Šentjurja. Takoj sta se javila na PP Šentjur in povedala, da sta ušla, ker sta se zbala za življenje, če bosta še naprej ostala v vojašnici. Policisti PP Šentjur so ju popisali in peljali domov.

Kaj si pričakovala ob napadu na Slovenijo?

Mene je bilo samo strah, da ne bi kdo izgubil življenje. Vsi smo pričakovali in si želeli, da bomo enkrat samostojni in gospodarili sami, da nam ne bodo več diktirali iz Beograda, kaj bomo delali in koliko denarja jim bomo dajali.

Kakšne nalogo je imel tvoj oče?

Moj oče je bil rezervni policist, branil je južno mejo, ustavljal promet na cesti in pomagal pri pripravah bojnih načrtov. Spomnim se, da mi je povedal, da so v kraju Zelenci bili okoliški kmetje pripravljene z motornimi žagami, da v kolikor pride konvoj posadke JLA skozi to območje, podirati drevesa in tako pripadnike JLA ujeti v to območje. Spomnim se tudi, da mi je povedal, da bi moral vojaški pilot JLA, ki je bil Slovenec in doma iz Šentjurja, izvesti napad na stolp na Boču, vendar je pilot granate odvrigel ali jih sploh ni odvrigel, tega se ne spomnim točno.

Kako pa je potekalo življenje bližnjih?

Bili smo v velikem strahu. Sestra je v tem času ravno pričela z gradnjo hiše. Začeli so s tretjo gradbeno fazo, hiša

je bila pod streho. Ker sta z možem prihranke vložila v hišo, sta se bala, kako bosta živela, če bi slučajno morali zapustiti domove. Mama je bila zelo nervozna. Nепrestano je spremljala poročila, kjer so se napovedovali napadi nad Slovenijo, med njimi tudi letalski. Doma nismo mogli nič delati, čeprav smo imeli majhno kmetijo. Oče je prihajal domov psihično zelo utrujen. Spomnim se, da je nekega dne delal v nočni službi in nadaljeval še v dopoldanski, ker je zamenjal nekega mlajšega moškega. Ta je imel doma majhnega otroka in nosečo ženo in je bil povsem psihično uničen. Oče mu je omogočil, da je šel k družini in prevzel njegovo dopoldansko delo. Ko je prišel ob treh popoldan domov, je šel počivat. Ko je bila ura pol petih popoldan, je dobil na stacionarni telefon klic, da se naj takoj vrne na PP Šentjur, saj se pripravlja napad na Celje in Šentjur. Takrat sva z mamo zelo jokali. Sestra je bila v službi. Ko je začela tuliti sirena, so ženske takoj pustili domov, moške pa so poslali v zaklonišče, za nadaljnjo pomoč.

Se kakšnega dogodka iz časa osamosvojitvene vojne še posebej spominjaš?

Spomnim se lažnega napada na občino Dobje. V stari Osnovni šoli Dobje je bilo shranjeno orožje. Tam je bilo tudi nekaj fantov TO. Med njimi je bil tudi fant s Kalobja, ki je pomotoma aktiviral neko orožje oz. eksplozivno sredstvo, k sreči v stop. To je povzročilo močan pok in tudi nekaj težjih poškodb med fanti. Ko so bližnji vaščani to slišali, so dogodek prijavili na PP Šentjur, ker so mislili, da gre za napad. Aktivirali so vse oborožene sile v okolici in odšli v Dobje. Vmes so že bili obveščeni, da verjetno ne gre za napad, temveč da gre za nesrečo. Res je bilo tako, ranjeni pa so bili prepeljani v Splošno bolnišnico Celje.

Kako vidiš Slovenijo po tridesetih letih od tistega dogajanja?

Večkrat sem slišala stavek, da bo Slovenija z osamosvojitvijo postala mala Švica. V Sloveniji živimo lepo. Imamo mir, ki smo si ga pred tridesetimi leti še kako želeli. Imamo delovna mesta, dobre izobraževalne ustanove in dobro zdravstveno oskrbo. Imamo lepo deželo in pridne ljudi. Slovenci smo prijazni ljudje in vedno pripravljeni pomagati. To smo že velikokrat dokazali. Mislim, da bi lahko bilo še bolje, če bi bili naši politiki bolj enotni.

Ali je oče, glede na to, da je bil v vojni za samostojno Slovenijo, bil deležen kakšne posebne nagrade, saj je bilo njegovo življenje zelo ogroženo?

Imel je status vojnega veterana. To je poseben status, ki ga uveljavlja vsak, ki je v času vojne ali vojaške agresije opravljal vojaško ali katero drugo dolžnost za obrambo Slovenije. Dediju je država po 55. letu plačevala prostovoljno zdravstveno zavarovanje. Lahko bi pa bil prejemnik tudi veteranskega dodatka, v kolikor bi njegova pokojnina ne dosegala določenega cenzusa. Bil je član Zveze policijskih veteranskih društev Sever.

Spraševal: Matej Pušnik, 1. GSa

Treba se je bilo soočiti z grožnjo in preživeti, zmagati

Pred tridesetimi leti je potekala vojna za obrambo slovenske suverenosti. To je bilo obdobje pogumnih dejanj, enotnosti in boja za ohranitev volje in sanj velike večine Slovencev. Cilj je bil eden in edini, da se ohrani komaj rojena Republika Slovenija in težko izbojevana samostojnost. Za vse Slovence je ohranjanje spomina na začetek nastajanja in ohranitev slovenske države, krepitev domovinske zavesti, ponosa in medsebojnega spoštovanja, izjemnega pomena. V osamosvojitveno vojno je bil vključen tudi naš učitelj strokovnoteoretičnih predmetov mag. Milan Sojč.

Pred tridesetimi leti ste bili »sredi dogajanja«. Kakšne spomine imate na tisti čas?

To vprašanje je danes tako enostavno, neobremenjujoče, ker živimo čisto v nekih drugih časih, v popolnoma drugih okoliščinah.

Ko mi spomin zaide v tisti čas, v tedanje razmere, se ponovno srečam z mislimi, ki so nas takrat obdajale. Ja, bili so časi, ko za eno uro vnaprej nisi vedel, kaj se bo zgodilo, kaj šele za en dan ali morda cel teden. V družbi je bila ves čas prisotna napetost, novice so si sledile kot po tekočem traku, ozračje je bilo polno negotovosti. Vsi, ki smo pred tem služili vojaščino v nekdanji JLA, smo vedeli, kakšne materialne resurse ima druga stran, vedeli smo za tanke, letala, topove in ostalo oborožitev. Zaradi tega je bila negotovost še večja. Po drugi strani pa smo vedeli, da vrnitve več ni. Oditi nimamo kam, tu smo doma, treba se bo soočiti z grožnjo in preživeti, zmagati.

Kje ste bili v osamosvojitvenem času?

Zame so se aktivnosti pričele prvič že takrat, ko je takratna JLA želela zavzeti učni center v Pekrah, in sicer maja 1990. Od takrat dalje smo bili večkrat vpoklicani, orožje in strelivo smo imeli od decembra 1990 do konca vojne za Slovenijo doma.

V času vojne sem bil poveljnik Protidiverzantskega voda, nastanjeni pa smo bili v stari telovadnici Osnovne šole Pod goro v Slovenskih Konjicah. Tam smo bili tudi zato, da bi lahko intervenirali v primeru ogroženosti Štaba teritorialne obrambe Slovenske Konjice, ki je bil v neposredni bližini.

Naše delovanje je bilo na območju sedanjih občin Slovenske Konjice, Zreče in Vitanje.

Na kakšnem delovnem mestu ste bili takrat?

Takrat sem bil učitelj strokovno teoretičnih predmetov na Srednji šoli Zreče.

Na kakšen način ste vstopili v tem času v vojsko?

V teritorialni obrambi sem bil ves čas po vrnitvi s služenja vojaščine v JLA, kjer sem končal šolo za častnike, imel sem čin podporočnika. Najprej sem bil pripadnik Zreške čete, in sicer v vlogi poveljnika voda, nato se je ustanovil samostojen protidiverzantski vod, ki sem ga prevzel v vodenje.

Kaj ste pričakovali ob vstopu v vojsko?

Verjetno imaš v mislih Teritorialno obrambo. Služenje v TO je bila takrat zakonska obveznost, zato je bilo to samoumevno. Niti približno si nisem mislil, da bo prišel trenutek, ko si bomo

Milan Sojč in Matej Pušnik

z nekoč vojaškimi kolegi, prijatelji iz drugih republik, stali na nasprotnih straneh. Žal se je zgodilo ravno to.

Kakšne naloge ste imeli v tistem času, ko je šlo za osamosvajanje Slovenije, tudi v vojaškem smislu?

Nekatere naloge so bile vnaprej določene, druge so se oblikovale, ko se je varnostna situacija spreminjala. Sicer sem na kratko svoje delovanje v takratnem obdobju tudi zapisal v obliki spominov v knjigi dobrega prijatelja Jožeta Kuzmana. Zapisi so na straneh od 118 do 121, povezava na e-knjigo pa je: <http://ozvvs-slovenskekonjice.si/wp-content/uploads/knjiga.pdf>.

Kako pa je potekalo življenje vaših najbližjih v času vojne?

V tem obdobju še ni bilo mobilnih telefonov, zato smo koristili stacionarne povezave ali pa osebne obiske. Naporno je bilo tudi za moje starše in ženo, s katero sva ravno v tem obdobju pričakovala prvega otroka. Domači niso vedeli, kje sem, kaj počnem, kdaj bom spet prišel domov, skratka bili so v popolni negotovosti. Ko pa sem se doma oglasil, jim nisem smel in želel povedati, kje sem in kaj počnem. Za vse je bilo tako najbolje.

Se kakšnega dogodka iz časa osamosvojitvene vojne še posebej spominjate?

Spomnim se trenutka, ko smo prejeli informacijo, da se takratna JLA umika iz Slovenije in da je s tem vojne konec. To je bil trenutek, ki ga ne bom nikoli pozabil!

Kako vidite Slovenijo po tridesetih letih od tistega dogajanja?

Imamo krasno deželo, čudovite ljudi in relativno urejeno družbo z delujočimi institucijami. Sam sem mnenja, da je v Sloveniji toliko dobrih stvari, ki jih marsikje drugod v soseščini nimajo. Pri tem moramo odmisлити vso nestrpnost in grenkobo, ki jo bruhajo politiki. Če bi njihove besede vzeli resno, potem je itak vsega konec. Za vzor si moramo vzeti naše športnike, ki so na toliko področjih v svetovnem vrhu, naša odlična podjetja, študente, ki zmagujejo na tekmovanjih v tujini, skratka vse tisto, kar nas promovira v oči drugih.

Na državo Slovenijo sem ponosen, v njej lahko uresničiš svoje sanje. Le vztrajati moraš dovolj dolgo, za svoje cilje pa se je treba potruditi, da jih uresničiš.

Najlepša hvala za vaš čas.

**Spraševal:
Matej Pušnik, 1. GSA**

KNJIGE, ki so najbolj zaznamovale zadnjih 30 let

OTROŠKE KNJIGE:

Svetlana Makarovič: Sovica Oka

Andrej Rozman Roza: Mali rimski cirkus

MLADINA:

Primož Suhadolčan: Košarkar naj bo

Desa Muck: Anica (zbirka)

Janja Vidmar: Debeluška

Tone Pavček: Majnice

ODRASLI:

Bogdan Novak: Lipa zelenela je (zbirka)

Drago Jančar: To noč sem jo videl

Goran Vojnovič: Čefurji raus

Feri Lainšček: Ločil bom peno od valov

Tone Partljič: Sebastjan in most

Tadej Golob: Jezero

Igor Karlovšek: Gimnazijec

Pripravnica:

Splošna knjižnica Slovenske Konjice

KULINARIKA JE DEL NARODNE IDENTITETE

Slovenija svojo zgodovino prikazuje tudi skozi kulinarična doživetja različnih dežel. Prekmurje je kulinarično zelo znano po maku in madžarskem pridihu, Štajerska po žitih, gobah in kolinah, Koroška po ajdi, Dolenjska in Bela krajina po fižolu, mesnih proizvodih in različnih kruhkih, Primorska slovi po ribah, testeninah in dišavnica, Gorenjska pa po sirih in dražgoškem kruhku.

Ohranjanje tradicije in tradicionalnih jedi nekaterim pomeni več kot ostalim. Dijaki 4. letnika gastronomije in turizma smo se v letošnjem šolskem letu soočili s pripravo slovenskih narodnih jedi. Vsak izmed nas si je po želji izbral, kako želi opravljati praktični del četrtega predmeta poklicne mature. Večina nas je izbrala slovensko narodno kuhinjo z vini in svečani

meni pri mentorici Heleni Sovec ter predstavitev slovenskih vin ene izmed vinorodnih dežel pri mentorju Matjažu Kovačiču. Najprej smo začeli pripravljati poročila o naši izbrani temi. Z odločitvijo o izbiri pokrajine smo imeli kar precej težav, saj je za vsako izmed pokrajin značilna določena sestavina ali pa geografska bližina drugih držav, ki daje »dušo« prav vsaki izmed kulinaričnih dobrot.

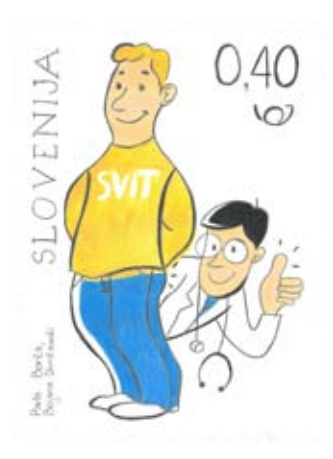
Na koncu smo se odločili za pripravo jedi s Štajerske (svinjska pečenka, mlinci, pohorski pisker, haloška gibanica), iz Prekmurja (bograč, makova potica, vrtanek, prekmurska gibanica), iz Ljubljane z Notranjsko (jabolčni štruklji z vanilijevo omako, leteči žganci, pražen krompir, motovilčeva solata) in s Koroške (koroški šarkelj, koroški štruklji, trenta).

Konec februarja, ko smo imeli pripravljeno vse za uspešno izvedeno poskusno kuhanje, smo ga dobro opravili. Naša mentorja sta si zares prizadevala, da smo 5. 3. 2021 vsi bili dobro pripravljene na praktično izvedbo naših izdelkov oziroma storitev, zato smo se tudi mi potrudili in ocenjevalcem postregli z zelo okusno pogostitvijo.

Mitja Fijavž, 4. GTa

Likovna dela dijakov – poštne znamke Slovenije

Slovenci smo sposobni hitro slediti napredku in zahtevam trga

Šola je vedno sodelovala z močnim industrijskim okoljem in s storitveno dejavnostjo, ki sta pred 30 leti iskala kadre, ki so zaključili triletno izobraževanje strojne smeri. Danes je zaradi uvajanja novih tehnologij, izdelave izdelkov z višjo dodano vrednostjo in tehnološkega napredka veliko povpraševanje po tehničnem kadru strojne smeri. Na določenih strojniških področjih, kot so CNC programiranje, avtomatizacija in robotika, delodajalci zahtevajo še bolj poglobljena znanja, ki se jih dijaki naučijo tudi v modulih odprtega kurikula in z usposabljanjem v visoko tehnološko opremljeni delavnici ter na opremi U-Lab. Izobraževalni proces postaja vedno bolj prilagojen posamezniku.

Regionalno odlično razvita turistična in zdraviliška dejavnost imata potrebe tudi po znanjih s področij gastronomije in turizma. Šola zadnjih nekaj let pokriva tudi ta področja. Večina dijakov po uspešnem izobraževanju nadaljuje svoj profesionalni razvoj na višjih in visokošolskih izobraževalnih ustanovah.

Vsakodnevno prepoznavamo velik potencial, ki ga ima IKT in pripadajoča programska oprema. Zaradi tega se sistematično namenjajo sredstva za nakup sodobnih računalniških sistemov in programja, ki nudi podporo 3D tisku, navidezni resničnosti, strojnemu vidu, 3D skeniranju itd. Današnje šole si ne znamo predstavljati brez mednarodnih povezav, ki so nastale zaradi uspešno izvedenih projektov. Več let s pomočjo različnih anket uspešno spremljamo in zagotavljamo kakovost učnega procesa.

Menim, da je Slovenija na področju strojništva znana po širokem področju znanj zaposlenih. Zaradi obilice majhnih in srednje velikih podjetij, kjer imamo zaposlenih manj ljudi, strokovni kader opravlja široko paleto različnih opravil. Na ta način smo dobili strokovnjake, ki so se pripravljene spoprijeti z najrazličnejšimi izzivi. V tujini smo prepoznavni tudi po prilagajanju kupcem, kratkih dobavnih rokov in iznajdljivosti.

V izobraževalnih ustanovah ugotavljamo, da znanje v podjetjih nekoliko prehiteva znanja v šolah, pri čemer šole ne moremo tekmovati za kadre s podjetji. Že sedaj se kaže velika praznina na kadrovskem področju, ki se bo zaradi hitrega razvoja še večala. Ta primanjkljaj bi lahko nekoliko zmanjšali s povezovanjem šol s podjetji na področju raziskovalnega dela. Menim, da nas v prihodnosti čakajo veliki regionalni izobraževalni centri v centru močnih industrijskih okolij. Seveda bo v te centre potrebno vlagati najboljše kadre in vrhunsko opremo.

Slovenci smo sposobni hitro slediti napredku in zahtevam trga. Zaradi majhnosti in obvladovanja različnih industrijskih panog bi lahko bila Slovenija raziskovalni laboratorij Evrope za različne tehnologije.

Najbolj nas odlikujejo iznajdljivost, vztrajnost, radovednost, multidisciplinarnost in čut za sočloveka. Močno pa nam primanjkuje drznosti in samozavesti.

Tomaž Černec, pedagoški vodja

V Evropi in globalno smo Slovenci zelo perspektivni na področju orodjarstva

V zadnjih 30 letih smo v šolski delavnici in podjetju Unior, d.d., doživeli veliko sprememb. Področja avtomatizacije, 3D tehnike, CNC obdelave, vključno z robotizacijo in digitalizacijo puščajo konkretne sledi razvoja v zadnjih treh desetletjih. Tako osvežena industrija je zato zaznamovana tudi s 4. industrijsko revolucijo. V podjetju Unior se že soočamo s hitro transformacijo avtomobilske industrije, predvsem zaradi konkretne transformacije v mobilnosti. »Fit for 55« in t. i. »zeleni odgovor«, ki pogojuje zavezo po 55 % znižanju škodljivih emisij od leta 2030 do 2055 pa nas bosta tudi v prihodnje spodbujala k razvoju učnih programov in ostalih podpornih procesov v šolski delavnici.

V Evropi in tudi globalno smo Slovenci zelo perspektivni na področju orodjarstva. Temelji orodjarstva so zajeti tako v učnem programu oblikovalec kovin – orodjar kakor tudi v učnem programu strojni tehnik.

Pred nami so mnogi izzivi. Predvsem moramo biti v prihodnje odprti za to, kar se dogaja v industriji in zelo podrobno spremljati spremembe. Digitalizacija da, ampak ne v celoti in ne na vseh področjih industrije.

Dejan Studenčnik, vodja šolske delavnice

Pouk na daljavo smo doživljali različno

Ob ponovnem prihodu v šolo smo dijake 1. in 2. letnikov povprašali, kako so doživljali pouk na daljavo, česa so se naučili, kaj so pogrešali, katerega dogodka se bodo radi spominjali.

Všeč mi je bilo, da sem imel več časa zase, za malico in počitek. Naučil sem se uporabljati nove aplikacije na računalniku. Pogrešal sem družbo, v spomin pa se mi je najbolj vtisnilo srečanje z radijcema Petrom in Iztokom.

Alen Smogavc, 1. GSa

Lepo je bilo, ker sem lahko zjutraj dlje časa spal. Naučil sem se razporejati čas, pogrešal sem družbo. Zapomnil si bom predstavitev pri slovenščini, in sicer intervju z mamo.

Matej Pušnik, 1. GSa

Užival sem, ker sem bil lahko več časa na svežem zraku. Spoznal sem, da je treba delati sproti. Dogodek, ki se ga bom spominjal, je zagotovo obisk živinozdravnika med videokonferenco pri slovenščini, in to kar dvakrat. Bil sem sam doma, zato sem moral prevzeti odgovornost.

Blaž Kričaj, 1. GSa

Užival sem, da sem se lahko učil po lastni volji. Spoznal sem, da je pouk lahko zabaven. Pogrešal sem družbo in prijatelje. Najbolj si bom zapomnil dogodek, ko sem se pri slovenščini javil prek videokonference s priprav v Planici.

Žan Kostajšek, 1. GSb

Lepo je bilo, ker ni bilo treba zgodaj vstajati. Ne bom pozabila testov na daljavo. Pogrešala sem učiteljevo razlago in prijatelje.

Naja Pišotek, 1. GSb

Všeč mi je bilo, da smo bili kljub oddaljenosti v stiku z nasmejanimi dijaki in profesorji ter da smo lahko zaradi dobre organiziranosti naše šole normalno pridobivali znanje. Zagotovo lahko rečem, da smo se naučili strpnosti, saj je vsak od nas vsaj enkrat imel težave s povezavo. V spominu mi bodo ostale priprave na virtualne informativne dneve, kjer ni manjkalo smeha. Tako smo si vsi lahko malo odpočili od učenja. To je bilo za vse nekaj novega, zato smo se dijaki in profesorji še bolj povezali.

Nejc Korošec, 2. Sa

Vesnilo me je, da sem imela več časa za počitek. Naučila sem se bolje uporabljati računalnik, pogrešala pa sem stik v živo s sovrstniki. V spominu mi bo ostalo srečanje s pisateljem Esadom Babačićem.

Evita Pesjak, 2. Sa

Najbolj všeč mi je bilo, da sem si delo oziroma čas lahko razporejal sam. Med poukom od doma sem se naučil tudi pripraviti veliko različnih jedi. Najbolj sem pogrešal šolski zvonec. V spominu mi bo ostalo veliko dogodkov, saj smo se pri večini ur skoraj vedno vsaj malo nasmejali.

Marko Špes, 2. Sa

Videogrevanje pred začetkom informativnih dni

Drugačni informativni dnevi

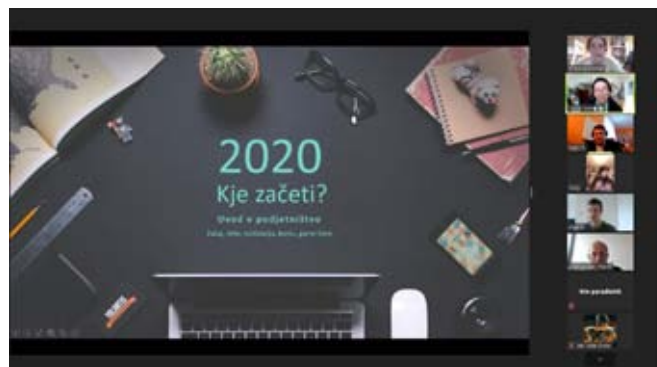
Letošnji informativni dnevi so bili pravi izziv za nas, a nam je z dobro voljo in odličnim vodstvom uspelo premagati vsako prepreko ter bodočim dijakom na kar najboljši način prikazati utrip naše šole. Aktivno sem bil vključen v več aktivnosti. Vodil sem del programa na osrednjem dogodku, devetošolcem sem predstavil poklic gastronomsko-turistični tehnik ter posnel video o športu na naši šoli. Najbolj sem užival na osrednjem dogodku, saj smo si delo popestrili z maskami in si tako krajšali dolge popoldanske ure. Bilo je drugače kot lani, saj bodočim dijakom nismo mogli predstaviti topline, ki jo naša šola nudi vsakemu, ki vstopi vanjo. Naša šola je res majhna, a ima veliko srce.

Urh Iršič

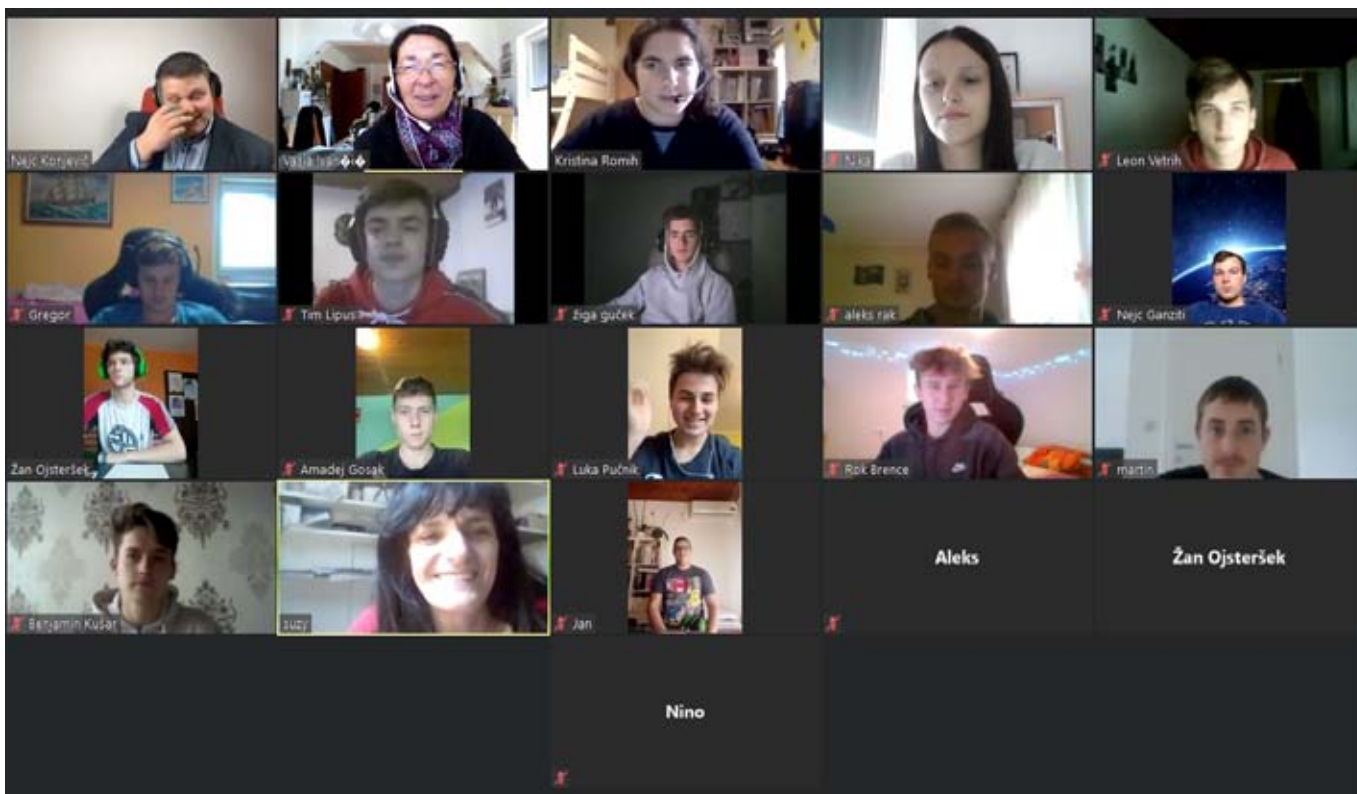
Mladim se dogaja

Mladim se dogaja je projekt, v katerem sodelujejo dijaki in učenci iz vse Slovenije z namenom razvijanja podjetniških idej. V oktobru smo imeli načrtovane dneve podjetnosti za 3. letnik programa SSI, vendar nas je presenetilo delo na daljavo. Menite, da takšnih delavnic ni mogoče organizirati na daljavo? VSE JE MOGOČE! Razdelili smo se v skupine in po uvodnem sestanku so stekle aktivnosti. Dijaki so se povezali, razvijali podjetniške ideje, razmišljali o problemih, rešitvah in možnosti, da te ideje zagledajo luč sveta. Nastale so ideje za uporabo: Zloženka s strojniškimi formulami, Aktivnost za izbiro in nakup barvnih copatov, Prevozi paketov in Rešitev za slušno razumevanje.

Delo so strnili s predstavitvami skupin, ki so izvirno prikazale prototipe svojih produktov za rešitve problema. Načeloma je projekt zaključen, vendar se bomo ob vrnitvi v šolo z njim še srečali, ko bomo naše prototipe dodelali, da bodo rešitve jasnejše in uporabnejše, saj »podjetnost nima meja«.

Mag. Vasja Ivančič

RAZREDI V SLIKI

1. a

1. GSa

1. GSb

RAZREDI V SLIKI

2. a

2. Sa in
2. GTa

3. Sa in
3. GTa

Navdušen nad CNC stroji in roboti

Praktično usposabljanje pri delodajalcu sem opravljal v podjetju Unior d. d., Obrat II, Obdelava odkovkov v Slovenskih Konjicah, in sicer od 15. 3. 2021 do 2. 4. 2021. Prvi teden sem delal v dopoldanski izmeni, drugi teden v popoldanski in tretji teden spet v dopoldanski izmeni. Dopoldanska izmena je trajala od 6. do 14. ure, popoldanska pa od 14. do 22. ure. Moj mentor je bil Robert Založnik.

Na začetku sem prejel ključ od omarice in kartico, na kateri je bila zabeležena matična številka. Prvi teden sem delal s CNC strojem in z robotom. Izdelek je bilo treba porezkati, mu narediti izvrtino in na koncu obdelave opraviti meritve, da je izdelek res ustrezen. Moji pripomočki so bili digitalno pomično merilo, merilne ure, mikrometer, optični merilni stroj in kontrolni kaliber. Z merilnimi napravami sem zmeril določene mere na obdelovancu, s kontrolnimi kalibri pa sem preveril, če je izvrtina dovolj velika in široka. Na koncu sem izdelek oddal v zaboj s končnimi izdelki. Po prvem tednu sem napisal in narisal skico izdelka, ki sem ga obdeloval, nato sem oddal dnevnik v pregled.

Drugi teden sem upravljal CNC stroj, kjer sem ročno vstavljaj v vpenjalno glavo stroja obdelovance. Obdelovanec

Robot

je bilo treba postružiti, mu narediti izvrtino in navoj. Po obdelavi ga je bilo treba premeriti in zapisati določene meritve, ki se spremljajo med delom. Ta izdelek sem položil v zaboj s polizdelki, ki gredo v nadaljnjo obdelavo. Po koncu tedna sem moral napisati poročilo.

Tretji teden sem delal tri dni na CNC stroju, najprej ročno, in dva dni na robotu in CNC stroju.

Z delom sem bil zadovoljen, še posebej s CNC stroji in z robotom. Med prakso sem se učil, kako se upravlja CNC stroj in kako se programira robot. Vsi obdelovanci, ki sem jih naredil, bodo uporabljeni v avtomobilski industriji, na kar sem zelo ponosen.

Jan Jože Košir, 3. Sa

Obdelovanci

Meritve

Kontrolna kalibra

Elektroomarica za robota

Izdelki

Naučila sem se vtiskovati

Praktično usposabljanje pri delodajalcu sem marca opravljala v podjetju Baumüller Dravinja, d. o. o., v Slovenskih Konjicah. Delala sem na vtiskovanju, kjer sem pridobila veliko znanja o vtiskovanju insertov. Z vtiskovanjem insertov pločevino pripravimo za nadaljnje spajanje in vijachenje z drugimi komponentami v končni izdelek. To je sodoben način, ki omogoča navojne komponente tudi v zelo tanke pločevine. Vtiskujemo vtisne matice, vtisne vijake, distančnike, vtisne navojne tulce, druge specialne elemente ... Učila sem se vtiskovanja matic, tulcev in vijakov na različne pločevine z različnimi silami in poskušala doseči 100 % učinek vtiskovanja v pločevino.

Z vsakodnevnim vtiskovanjem sem se naučila branja različnih načrtov, pravilnega vtiskovanja in pazljivosti pri pravilnem vtisku.

Kristina Romih, 3. Sa

Inštalaterja na praksi

Mojih petnajst delovnih dni med covid-19

Praktično usposabljanje pri delodajalcu sem opravljal od 15. 3. do 2. 4. 2021 v obdelovalnici v podjetju Unior, d. d. Delal sem pod mentorstvom Boštjana Skarlovnika.

Moj prvi delovni dan se je začel ob sedmih zjutraj, a sem prej moral opraviti varstvo pri delu. Praksa je potekala od 7. do 14. ure.

Prvi teden sem delal na robotu in brusilnem stroju. Na robotu sem moral menjavati brusilne trakove, odpravljal sem napake, kot je nezaznavanje obdelovanca, in nalagal obdelovance na tekoči trak. Na koncu tedna sem moral očistiti robota in prostor, v katerem je delal. Menjal sem še orodje na robotu in nastavke.

Do izteka prakse sem delal na vrtilnem stroju. K temu so spadali še menjava svedrov, nastavkov, čiščenje in dolivanje hladilne tekočine.

Petnajst delovnih dni v podjetju je bilo prava osvežitev med poukom pred zasloni.

Žan Ojsteršek, 3. Sa

Praksa je hitro minila

Na Srednji poklicni in strokovni šoli Zreče je obvezno praktično usposabljanje pri delodajalcu za vse 2. letnike programa stojni tehnik. Dijak ima možnost, da si sam poišče delodajalca, kjer želi opravljati praktično delo. Po učnem načrtu obsega to usposabljanje 114 ur.

Odločil sem se za opravljanje obvezne prakse v podjetju Baumüller Dravinja, d. o. o., v Slovenskih Konjicah, kjer so mi to tudi omogočili. Podjetje je razdeljeno v več oddelkov, jaz pa sem delal na oddelku za izseke pločevine. Na tem oddelku so trije stroji Trumpf Trupunch 5000. To so prebijalni stroji, ki prebijajo pločevino s posebnim orodjem.

Moje delo je bilo upravljanje stroja, to pomeni, da sem upravljal stroj in poleg pobiral srh iz že izdelanih izdelkov. Obvezno je bilo treba napisati delavniški dnevnik za šolo. Sestavljal sem tudi orodja in spoznaval ter pridobival nova znanja s tega področja.

Delovni postopek je bil sledeč: najprej sestaviš orodja, jih vpneš v stroj in vpneš še ploščo. Ko stroj konča postopek, pobereš izdelke in jih zložiš na mizo ali na leseno paleto. Pri tem sem moral uporabljati zaščitno opremo, in sicer delovna oblačila, zaščitna očala, zaščitne čevlje in zaščitne slušalke zaradi hrupa. Pred začetkom prakse sem v podjetju opravil kratek tečaj iz varstva pri delu.

Moje delo je trajalo osem ur, lahko pa tudi več – po želji. Prakso sem lahko opravljal zjutraj ali popoldne.

Praksa je hitro minila. Za to podjetje bi se odločil še enkrat, saj sem pridobil veliko delovnih izkušenj.

Jernej Ostrožnik, 2. Sa

Praksa na različnih lokacijah

Konec februarja sem kljub epidemiološkim razmeram začela z obveznim tritedenskim praktičnim usposabljanjem pri delodajalcu. Prva dva tedna sem prakso opravljala v Hotelu Vital (Terme Zreče), zadnji teden pa sem prakso opravljala v Splošni knjižnici Slovenske Konjice.

Prvi dan prakse je bil uvajanje v naslednje dni. Spoznali smo se in poklepotali. V Zrečah je bilo testiranje za COVID-19 obvezno, v knjižnici pa ne. Prvi teden prakse sem delala večino časa v pisarni. Vsako jutro je bilo treba napisati menije in jih odnesti v strežbo. Podrobneje sem spoznala turistične animacije in sestavila svoj program animacij. Pomagala sem pri plastificiranju za svetovno prvenstvo v deskanju na Rogli.

Drugi teden sem delala na recepciji, kjer sem se naučila osnove dela receptorja. Prvi dan sem se morala privaditi, potem pa je šlo super. Vpisovala sem goste v program, se javljala na telefon, razkuževala ključe in gostom pomagala prenašati prtljago. Na recepciji sem se naučila veliko novih stvari in tako pridobila nove izkušnje. Poleg tega mi je praksa pomagala pri ugotovitvi, da ta poklic ni zame. Na recepciji se enostavno ne vidim.

Tretji teden v splošni knjižnici je bil odličen. Ugotovila sem, da me delo v knjižnici veseli. Zlagala sem revije, dvd-je in brala pravljice. Moje branje so tudi posneli in posnetek sem objavila na Facebooku

v skupini Pravljična soba. Za predšolsko in odraslo bralno značko sem pregledala, če je na seznamu knjig vse pravopisno pravilno zapisano. En dan sem bila tudi na TIC-u, kjer sem spoznala veliko novega o TIC-u in zlagala predstavitvene zloženke.

Vesela sem, da sem imela možnost opravljanja prakse tudi v knjižnici, saj sem spoznala, da bi mi takšna služba odgovarjala. Zelo mi je všeč, da sem prakso opravljala na več lokacijah, saj sem se na ta način mnogo naučila in spoznala različne poklice. Pa še ugotovila sem, katera služba mi odgovarja in katera ne.

Marcela Cugmas, 2. GTa

Novim preizkušnjam naproti

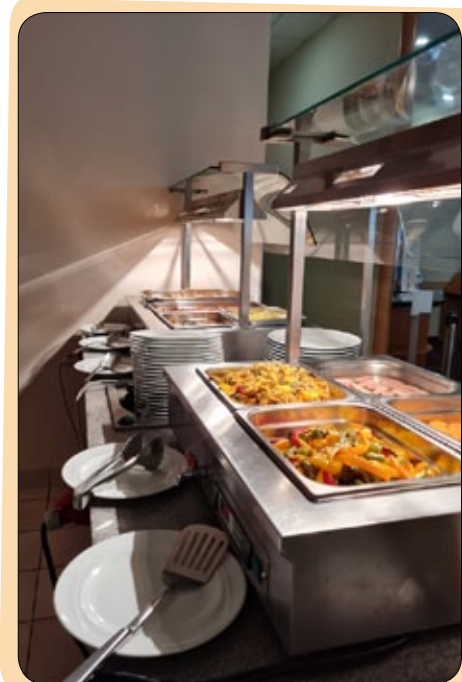
Dijaki drugih letnikov Srednje poklicne in strokovne šole Zreče smeri gastronomsko-turistični tehnik smo med 22. 2. 2021 in 15. 3. 2021 opravljali praktično usposabljanje pri delodajalcu. Zaradi epidemije sem prakso opravljal v Termah Zreče, saj je bil gostinski lokal, v katerem sem želel opravljati prakso, žal zaprt. Sprva sem bil malo negotov, saj so Terme velika ustanova, vendar sem s časom spoznal, da so kljub velikosti prijazni in odprti do vsakega, ki vstopi k njim. Delo v Termah je potekalo organizirano in umirjeno, saj so imeli zaradi varnostnih ukrepov omejeno število gostov. Kljub malemu številu obrokov sem nenehno spoznaval nove surovine in postopke za obdelavo živil.

Med usposabljanjem sem spoznal nove tehnike priprave obrokov, ki jih bom lahko s pridom uporabljal v nadaljnjem šolanju in življenju. Nasvete in napotke, ki so mi jih predali mentorji, si bom skrbno zapomnil in jih predal mlajšim generacijam. Vsaka nova preizkušnja, ki nas doleti v življenju, ima pluse in minuse. Delo v Termah je imelo več plusov kot minusov. Najbolj sem užival ob deljenju hrane med zaposlene in kasneje med goste. Verjemite mi – nikoli ni bilo dolgčas.

Naučil sem se izdelati skutne štruklje in spoznal, da sploh ni tako težko, le prave sestavine in mirna roka so potrebni. Gotovo pa štruklji in deljenje hrane ni vse, kar sem počel na praksi. Delo je bilo zelo razgibano – vse od rezanja zelenjave, do pečenja mesa različnih vrst in njegovega serviranja.

Nikoli ne bom pozabil oseb, ki so bile del te zgodbe mojega življenja.

Urh Iršič, 2. GTa

To je bilo zame nekaj novega

Dijaki 3. GTa in 3. Sa smo s praktičnim usposabljanjem pri delodajalcu pričeli 15. 3. 2021 in ga končali 3. 4. 2021. Vsi dijaki smo prakso opravljali na področju svoje stroke. Jaz sem jo opravljal na področju turizma, in sicer na TIC-u v Slovenskih Konjicah z mentorico Tjašo Kangler. Pri njej sem prakso opravljal že prejšnje leto, zato sem vedel, kaj pričakuje od mene.

Moja prva naloga je bila, da sem s pomočjo programa artsteps naredil virtualno galerijo Mestne galerije Riemer. To je bilo zame nekaj novega, zato sem prvi dan namenil učenju uporabe programa. Preden sem začel delo, sem šel v galerijo v živo, saj sem moral vse slike poslikati in jih izmeriti. Izmeril sem tudi prostor galerije. Ko sem imel vse pripravljeno, sem pričel z delom v artstepsu. Zame to ni bilo prezahtevno, zato sem z delom končal v treh dneh. Naslednja naloga je bila, da sem izdelal itinerar konjiške učne poti Po Minattijevih stopinjah. Zadnja naloga, ki sem jo moral opraviti, je bila podobna prvi. Virtualno sem predstavil Žičko kartuzijo. Zaradi karantene sem prakso končal dva dni pred uradnim zaključkom, zato sem nalogo dokončal doma.

Tim Paradižnik, 3. GTa

Praksa v samostanu žička kartuzija

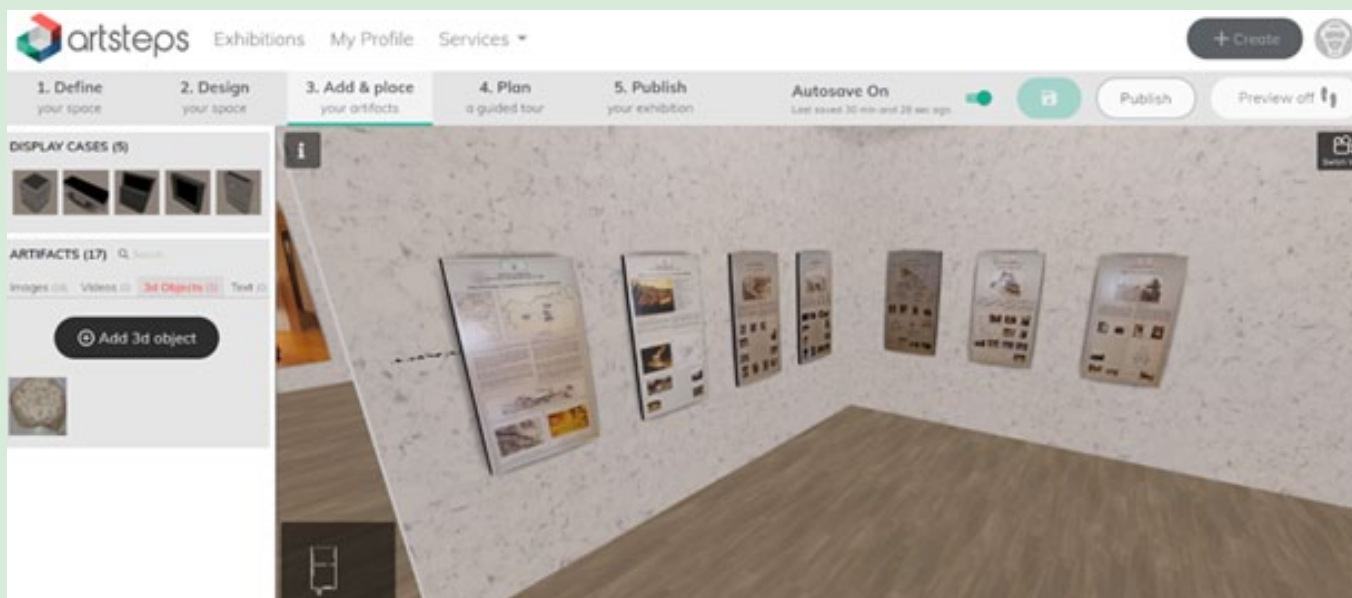
Dijaki 3. Sa in 3. GTa Srednje poklicne in strokovne šole Zreče smo v drugi polovici marca opravljali obvezno praktično usposabljanje pri delodajalcu. Moje delo je potekalo v Žički kartuziji.

Žička kartuzija je samostan, ki je kulturno zelo pomemben za naše kraje in Slovenijo. Kartuzija danes nudi tri stalne razstave: Otakarjevo peninsko klet Zlatega griča, lončarsko-slikarski atelje in zeliščno lekarno. Obiskovalcem Žičke

kartuzije nudijo pametna očala, s katerimi lahko vidijo oživiljeno legendo samostana in tiste dele kartuzije, ki jih ni več.

Delo v kartuziji je bilo zanimivo in raznoliko. Prodajala sem vstopnice za ogled kartuzije in izdelke Okusi Rogle. Pripravila sem tudi virtualno razstavo. Pri delu sem bila veliko v stiku z ljudmi, zato sem se morala tedensko testirati na novi koronavirus. Zanimivo se mi je zdelo, da si je bilo Žičko kartuzijo kljub omejitvam zaradi koronavirusa, možno ogledati. Vodenja so bila prepovedana, a dovoljena je bila uporaba avdiovodnikov, ki prav tako poskrbijo za čudovito izkušnjo in zanimiv ogled.

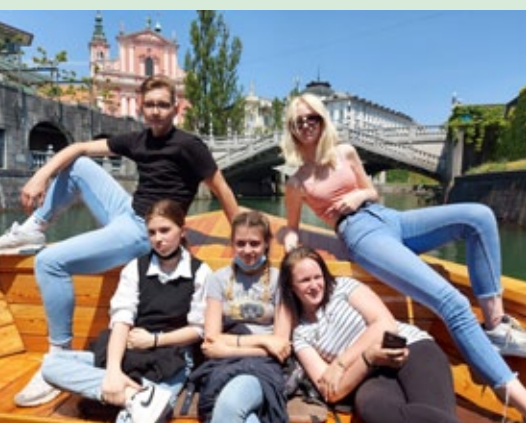
Nika Vrhovnik, 3. GTa

Kulturna dediščina v knežjem mestu

Dijaki programa gastronomsko-turistični tehnik smo bili v okviru strokovnih vsebin s področja turizma na terenskem delu v Celju. Zanimalo nas je kulturno-zgodovinsko bogastvo starega mesta. Ogledali smo si kip Splavarja, Vodni stolp, Marijino znamenje in druge znamenitosti. Najbolj zanimiv je bil ogled Starega gradu in zbirka mučilnih naprav. Sprehodili smo se skozi Celeo, mesto pod mestom. V Stari grofiji smo potovali s svetovno popotnico, Celjanko Almo M. Karlin. Poučen je bil tudi obisk TIC-a. Spoznali smo veliko novega in zanimivega, nadgradili smo svoja teoretična znanja predvsem s področja kulturne dediščine Celja in turističnega vodenja, hkrati pa smo se zabavali.

Nika Vrhovnik, 3. GTa

Potep po Ljubljani

V četrtek, 3. 6. 2021, smo se dijaki Srednje poklicne in strokovne šole Zreče odpravili na strokovno ekskurzijo v Ljubljano.

Najprej smo se ustavili v Narodnem muzeju Slovenije, kjer nas je pričakala vodička in nas popeljala po muzeju. Ogledali smo si piščal iz kosti jamskega medveda, ki so jo našli v jami Divje babe. Spoznali smo, kako so izgledala koliščarska naselja, ki so včasih stala na Ljubljanskem barju in občudovali Vaško situlo. Videli smo egipčansko mumijo v poslikani leseni antropomorfnih krsti. To je danes edina staroegipčanska antropomorfnostna krsta s človeško mumijo v Sloveniji. Ogled je trajal približno eno uro, nato pa smo imeli nekaj časa prosto za sprehod po Ljubljani. Po odmoru smo odšli še v Narodno galerijo, kjer smo si ogledali slike različnih umetnikov, med njimi tudi umetnine Ivane Kobilca in slovenskih impresionistov. Vodička nam je predstavila različna zgodovinska obdobja in nam iz vsakega pokazala sliko. Na koncu smo se ustavili še ob Robbovem vodnjaku.

Po ogledu galerije smo se še z ladjico popeljali po Ljubljanici. Po končani vožnji smo odšli na sladoleđ in do avtobusa ter krenili proti Slovenskim Konjicam.

Ekskurzija mi je bila všeč, saj smo se s prijatelji lahko sprehodili po Ljubljani. V muzeju in galeriji smo si ogledali kulturno-umetnostne mejnike, ki so del naše narodne

identitete. Najbolj mi je bila všeč vožnja z ladjico. Uživali smo v vožnji, si ogledovali prestolnico iz drugačnega zornega kota in se v miru pogovarjali.

Sara Povh, 1. GSb

Spoznavali in okušali lokalne izdelke

Letošnje leto nam je covid zagodel tudi na področju ekskurzij in izletov po Sloveniji in v tujino. Kljub vsemu smo se takoj po sproščanju ukrepov peš odpravili na ogled domače destilarne in vinogradništva v Zrečah.

V Žganjekuhi Kejzar smo si ogledali destilacijo domačih žganj, spoznali njihove produkte in le-te tudi poskusili. Večini dijakov so že vonjave zadoščale, pogumni so žganja tudi poskusili. Nato smo se odpravili v vinogradništvo Andrejč. Prijazen gospodar nam je najprej razložil proizvodnjo vin, predvsem pa nego in sajenje novih trt. Za nekatere proizvode so že dobili priznanja. Vino solaris je na izboru Sommelier Selection bilo izbrano za najboljše vino, ki se poda k ribjim jedem. Okusili smo še druga odlična zreška vina in penine.

V prihodnosti si želimo še več podobnih ekskurzij, saj se imamo zelo lepo.

Aleksandra Konec Rančan, Ines Malec, 3. GTa

Čari primorske

Ko že misliš, da si odkril vse lepote svoje domovine, te za naslednjim ovinkom pričaka nov nedotaknjen raj. Ta raj je zame Slovenija. Polna je prekrasnih koticov, za katere še sami ne vemo, da obstajajo. Učiteljica Štefica Fink se je odločila, da nas popelje na ogled kulturno in zgodovinsko atraktivnih točk.

Najprej smo si dijaki v Črnem Kalu ogledali cerkev svetega Valentina, ki je bila malce nagnjena. Po ogledu smo se povzpeli na vrh naselja, kjer je bil prekrasen razgled na viadukt in sosednji Trst. Za konec smo si ogledali še Benkovo hišo, ki je najstarejša še ohranjena hiša na Primorskem.

Pot je nas je vodila do Hrastovelj s cerkvijo Svete Trojice, v kateri je znamenita freska Mrtvaški ples. Cerkev je v celoti poslikal Janez iz Kastva, freske pa prikazujejo Jezusovo rojstvo in vse prigode do njegove smrti. Sošolce sta navdušila predvsem zgodovina in odkrivanje freske. Priporočam, da se tja odpravite na družinski izlet, kjer vam bo prijazna vodička povedala, kar vas bo zanimalo. Od tod smo lahko videli kip Šavrinke, nekdanjih prebivalk Primorske. Sledila je pot do Strunjana in znanega Mesečevega zaliva, kjer je viden iz plasti kamnin narejen klif. Tudi ta pogled z vrha na neskončno morje je bil nepopisno lep. Za zaključek dneva smo si ogledali še stolno cerkev Marijinega vnebovzvetja v Kopru. Pred odhodom domov smo dijaki imeli priložnost še sami raziskovati obalo Kopra.

Če bi tudi sami želi izvedeti kaj več o šavrinkah, vam priporočam, da se odpravite na izlet po pomirjajoči Primorski, kjer je tudi mnogo hotelov za udobno prenočitev. Priporočam tudi pogled iz Črnega Kala, kamor se lahko povzpnete celo po plezalni steni. Dijaki smo preživeli nepozaben dan, ki se nam je vtisnil globoko v srce.

Evita Pesjak, 2. Sa

Sprehod po mestu

Raziskovali Škofjo Loko in okolico

V petek, 28. 5. 2021, smo se dijaki 1. a pri družboslovju odpravili v Škofjo Loko. Tam smo si ogledali srednjeveško mestno jedro in se vzpeli do mogočnega Škofjeloškega gradu. Seznanili smo se s posebnostmi Starega rotovža, Kašče, Puštala, Hudičeve brvi, Kapucinskega ali Kamnitega mostu in z vrednostjo Škofjeloškega pasijona.

Nato smo se ustavili v naselju Visoko, kjer smo si ogledali Tavčarjev grob in domačijo. Po obisku na Visokem smo se odpeljali proti Ljubljani, kjer smo raziskovali srednjeveško Ljubljano in se seznanili s pomenom Napoleona na naših tleh. Ekскурzijo smo zaključili z ogledom gradu in Plečnikovih stvaritev v strogem mestnem jedru naše prestolnice.

Matic Grašič, 1. a

Škofja Loka

Zelena Slovenija

Skrb za duševno zdravje

Med epidemijo smo opazili kar nekaj stisk pri dijakih, zato smo na šoli kljub pouku na daljavo ves čas skrbeli tudi za duševno zdravje naših mladostnikov. Za dijake 2. letnikov smo v tem šolskem letu organizirali delavnici na temo duševnega zdravja, samopodobi in pasteh spleta: *A se štekaš* in *Za mladost ni ovire, so samo prave izbire*. V nadaljevanju smo dijakom 2. Sa in 2. GTa svetovali, kaj lahko za svoje boljše počutje naredijo sami.

Ker je skrb za duševno zdravje pomembna v vsakdanu, smo za vas pripravili 7 korakov do boljšega počutja med epidemijo, ki so povzeti po članku v e-svetovalnici TO SEM JAZ.

7 napotkov za dobro duševno počutje med epidemijo COVID-19

1. OSTANI NA TEKOČEM, VENDAR PAZI NA #FAKENEWS

Pomembno je, da v tem času ostanemo informirani. Vendar pa poskušajmo poskrbeti, da nas novice ne obdajajo neprestano ali vsako uro v dnevu. Ko spremljamo novice, uporabljajmo zanesljive vire, kot sta na primer spletni strani Nacionalnega inštituta za javno zdravje <https://www.nijz.si> ali Vlade Republike Slovenije <https://www.gov.si teme/koronavirus/>.

2. OSTANI POVEZAN

Socialno distanciranje ne pomeni, da pozabimo na prijatelje in svojce, ki ne živijo z nami pod isto streho. Čeprav se ne moremo s svojimi prijatelji, vrstniki in ostalimi pomembnimi osebami v našem življenju srečati v živo, smo lahko z njimi še vedno v stiku na daljavo, preko SMS-a, Facebook-a, Instagrama, Messenger-ja, WhatsApp-a, FaceTime-a ali pa preko že skoraj pozabljenega telefonskega pogovora. #Delipozitivnezgodbe

3. BODI TU, BODI ZEN

Kadar smo pod stresom, naše misli začnejo pospešeno švigati na različne konce. Da ostanemo še naprej psihično čvrsti, nam lahko pomaga že 10 minut tehnik sproščanja (npr. sproščujoče globoko dihanje, postopno mišično sproščanje, sproščanje z domišljijo idr.). Tehnike sproščanja nam bodo pomagale, da ostanemo bolj mirni in da smo v stiku s svojim telesom in samim seboj.

4. SPREHODI SE SKOZI RUBRIKE TO SEM JAZ

Na našem spletišču najdeš številne zanimive članke, ki ti bodo pomagali pri spoprijemanju s stresom, pri reševanju problemov, postavljanju novih ciljev in še bi lahko naštevali. Najdeš jih na: <https://www.tosemjaz.net/clanki/>

5. SAMOIZOLACIJA JE V TVOJIH ROKAH

Med epidemijo je eden izmed ukrepov tudi prepoved druženja z drugimi ljudmi (samoizolacija). Ker smo ljudje družabna bitja, je to lahko za nas precej neprijeten scenarij. Vendar tako kot lahko rečemo, da je kozarec na pol prazen, lahko z drugega zornega kota rečemo, da je kozarec na pol poln. Poskušajmo pogledati na trenutno situacijo kot na priložnost, da zaživimo drugače kot pred tem. To lahko pomeni, da si ustvarimo drugačen, bolj umirjen življenjski ritem, namenimo več časa stiku z domačimi, pa tudi prijateljem preko socialnih omrežij.

6. V ČASU IZOLACIJE OHRANI SVOJO DNEVNO RUTINO

Vsega, kar smo počeli prej, v trenutnih razmerah verjetno ne bomo mogli več. Vendar dnevne rutine, ki jih v trenutni situaciji lahko ohraniš, ohrani. Hkrati pa lahko svoj dan oblikuješ z novimi, dodatnimi aktivnostmi, za katere prej ni bilo dovolj časa.

Nekaj idej:

- Preberi kakšno knjigo, ki že nekaj časa čaka v sobi.
- Poglej film, ki si ga želel, pa ni bilo časa.
- Pripravi si zdrav, domač obrok.
- Ustvari si lestvico top 20 melodij in jo deli s prijatelji.
- Preizkusi in vadi tehnike sproščanja.
- Poskrbi za zadostno količino spanja. Spanje je polnjenje energije.
- Poveži se z naravo. To lahko storiš že s tem, da odpreš svoje okno v sobi in opazuješ naravo.
- Pomagaj pri vsakodnevnih hišnih opravilih. Lahko počistiš in pregledaš stvari, ki so se vse te mesece nabirale v katerem izmed predalov ali omar.
- Nauči se nekaj novega. Morda je sedaj pravi čas, da poprimeš za inštrument, ki te je vedno mikal ali pa se povežeš na kakšen online tečaj, ki te zanima.
- Piši o svojih razmišljanjih in doživljanju. #Deli jih z najboljšimi prijatelji.

- Če imaš svojo sobo, jo lahko preurediš ali pa predlagaš kakšne novosti v stanovanju.

Ob vseh naštetih aktivnostih pa ne pozabi na telesno dejavnost, ki povečuje našo odpornost in lahko zmanjšuje tesnobo.

- Mladostnikom svetujemo najmanj 60 minut telesne dejavnosti na dan. Dejavnost naj bo takšna, da se zadihaš in spotiš. Ker boš vaje pretežno izvajal doma, se o možnostih vadbe pozanimaj na spletnih straneh.
- S pomočjo pametne fitnes zapestnice, pametne ure in nekaterih aplikacij na telefonu je mogoče preveriti količino opravljene telesne dejavnosti.
- Če imaš v stanovanju/hiši stopnice, se večkrat sprehodi po njih.

7. DOBRA HIGIENA JE V TVOJIH ROKAH!

Najboljša preventiva, da preprečimo širjenje virusa, je ohranjanje dobre osebne higiene.

(Povzeto po: <https://www.tosemjaz.net/clanki/7-napotkov-za-dobro-dusevno-pocutje-med-epidemijo-covid-19/>, 25. 5. 2021)

Petra Šešerko Viličnjak,
svetovalna delavka

Do boljšega počutja z zdravimi sladicami

Zdravje je ključnega pomena za naše življenje. Brez zdravja ni ničesar, zato menim, da se je treba prehranjevati zdravo. Kaj pa je sploh zdrava prehrana? Zdravo prehrano sestavljajo uravnotežene jedi, ki so bogate s hranili. Dobiti moramo pravilno količino vseh hranilnih snovi. Menim pa, da nobena skrajnost ni dobra. Tudi prekomerno uživanje vitaminov ni v redu. Se kdaj vprašate, kaj pravzaprav sploh zaužijemo pri uživanju hrane iz trgovine? Kupljena hrana velikokrat vsebuje razne dodatke, ojačevalce okusa, konzervanse in druge zdravju škodljive snovi. V naši šolski kuhinji se trudimo pripraviti zdrave jedi.

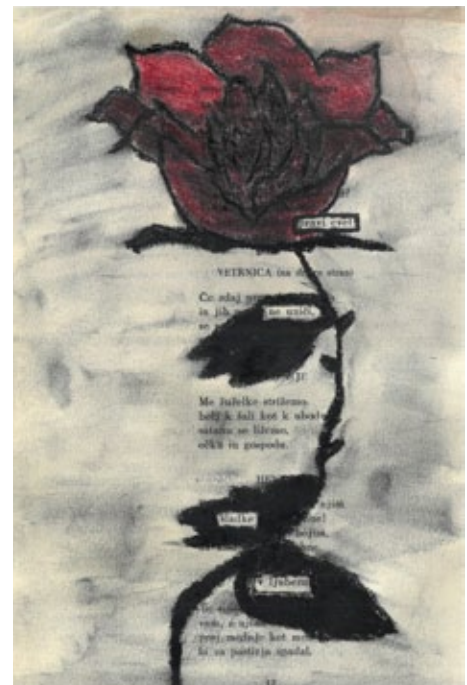
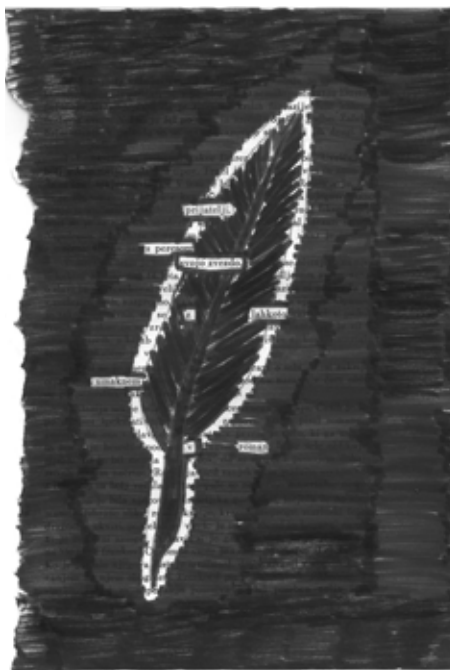
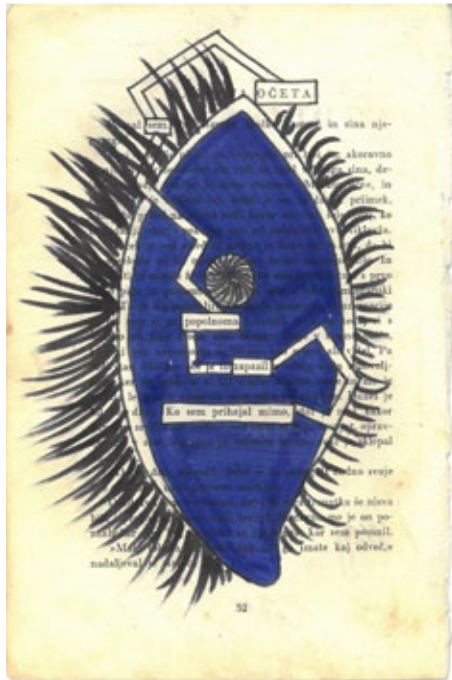
Pri praktičnem pouku kuharstva, in tudi pri strokovno teoretičnih predmetih, se med našim šolanjem veliko srečujemo z zdravo prehrano. Pomembne hranilne snovi, energijske vrednosti, žita in stročnice, piramida zdrave prehrane in še veliko več, nas opominjajo, da je treba skrbeti za zdravo prehrano, gibanje in ozaveščanje o zdravem načinu življenja. Naša šola je tudi Zdrava šola, zato skozi celotno šolsko leto potekajo delavnice, na katerih izberemo različne teme. Govorimo o duševnem zdravju, medsebojnih odnosih, o vplivu družbe na naše počutje, imamo tudi delavnice za izboljšanje samopodobe. S tem se ozaveščamo o zdravem načinu življenja, izvemo veliko novega in to uporabimo tudi v življenju.

Seveda je vsem najljubše, ko lahko zdrav način prehranjevanja poskusimo. V kuhinji najprej poiščemo dobre recepture, potem pa pripravimo omamne dobrote. Tokrat smo pripravili zdrave žitne ploščice, ki so posebej priporočljive po športnih aktivnostih ali kot zdrav posladek.

Marcela Cugmas, 2. GTa

LITERARNO

Od kroženja med ukrepi utesnjenimi naš pogled je truden in načet

Svoboda je bila na pragu 21. stoletja v pretežnem delu Evrope nekaj povsem samoumevnega. Ljudje smo se mogočno in pogumno, kot panterji v divjini, sprehajali doma in po svetu ter drveli z razvojem tehnologije za novim, novejšim, najnovejšim. Že res, da so nas za razliko od panterja omejevala določena pravila in predpisi, ki so preprečevala, da bi na svetu zavladal kaos. Tiste prave omejenosti, kot jo je bilo čutiti skozi zgodovino, pa le nismo čutili več. Vedno pogostejša potovanja v skoraj vse koticke sveta, številna druženja s prijatelji in nenehni prihodi ter odhodi so bili glavni pokazatelji našega svobodnega življenja. V naših mislih ni bilo prostora za ideje o odvzemu prostosti. Prav tako nismo toliko razmišljali o problemih, ki vsak dan pestijo naš svet. Za človeka je svoboda neprecenljiva, še posebej ko začuti, da jo izgublja, da se njena moč in polje zmanjšujeta.

In naenkrat se je kot strela z jasnega neba pojavil koronavirus. Naš svoboden vsakdan je dobil novo podobo. Naši načrti za druženje, potovanje in druge oblike socializacije so splavali po vodi. Na začetku nismo vedeli, ne kod ne kam. Svetla luč naše svobode je postajala vse temnejša. Bili smo kot panter v kletki utesnjeni. Nekateri ljudje so se zaradi koronavirusne bolezni znašli pred pragom revščine, mnoge je krizna situacija postavila v drugačen položaj, spet drugi so pretirano obogateli – vsi smo se naenkrat morali sprijazniti z novo normalnostjo.

Nasmejani obrazi, ki smo jih lahko vsakodnevno občudovali ob pogledu na dvorišče, so izginili. Dvorišča, ulice, mesta in celo parki so ostali zapuščeni. Kot temni oblaki, ki zatemnjujejo svetlo nebo in toploto sonca, se je nad našimi kraji pojavila senca. Epidemija, pandemija. Konec stikov. Maske. Razdalje. Strah. A vse, kar je slabo, je pogosto tudi za nekaj dobro. Nenadoma so se v parkih in mestih mirno sprehajale živali, v beneških kanalih so znova namesto prestižnih križark svobodno zaplaval ribe. Naše življenje se je odvijalo le še v virtualnih svetovih: delo od doma, pouk na daljavo, koncerti, različni tečajji in druženje.

Epidemija, ki se bo zagotovo zapisala v zgodovino in bo zaznamovala naša življenja, še vedno zatemnjuje naš pogled na svet. Od kroženja po virtualnih svetovih postajamo

vedno bolj utrujeni. Drogovi naših kletk postajajo vedno gostejši. Mediji in družbena omrežja ter dolgotrajni ukrepi z nelogičnimi številnimi izjemami sodijo med sence, ki otežujejo naše življenje. Ocean nasprotujočih informacij. Kako ob tem ohraniti trezno glavo? Vprašanje o resničnih in lažnih virih informacij si med epidemijo postavljamo na vsakem koraku. Slehernik je nenadoma postal strokovnjak za številna področja. Širi nemir in deli ljudi, sodi in obsoja. Je res vse resnično? Dovoljeno? Za boljši jutri in obremenjevanje že tako obupanih ljudi?

Čeprav vsak izmed nas čuti nepopisno dodatno breme zaradi dejavnikov, ki nas poleg epidemije obremenjujejo, smo ljudje še enkrat dokazali, da smo res nekaj posebnega. Kot panterjev truden in načet pogled v kletki, ki nekje v ozadju skriva svojo nezlomljeno voljo in njegov pogled na zunanji svet, ki še vedno vznemirja njegova čustva, tudi mi podobno izražamo vztrajnost in pogum. S srčnostjo, ki jo vsakodnevno izkazujemo drugim, dokazujemo človeško veličino. S sposobnostjo prilagajanja na nove okoliščine.

Izkušnje, ki smo jih in jih še bomo pridobili skozi to oviro na poti do svetlejših prihodnosti, nas bodo utrdile in ustavile ob nenehni želji po še več imeti, a manj biti. Morda se bomo na

koncu nesrečne situacije začeli celo zavedati, da smo mediji in omrežja, ki obremenjujejo ali polepšajo naša življenja in življenja drugih, lahko prav vsi.

Znanja, upanje, predanost in sočutje so vrline, ki nas že stoletja plemenitijo in preprečujejo potemnitev našega srca, zato je pomembno tudi zunanosti omejiti pot v našo notranjost. Postavimo si sami svoje drogove kletke, ki bodo prepuščali le to, kar je za nas in sočloveka dobro. Vse, kar vidimo in slišimo, naj ne vpliva preveč na nas. Presodimo, kaj si želimo čutiti in to delimo naprej. Človekova duša se razkriva za človeškim pogledom, ki kljub maskam ostaja izostren, saj je prav oko okno naše duše. Naj se zavese zenic dvignejo za odsev sveta, ki bo navdihujoč in ki bo osvetljeval naša srca.

VREDNO JE

Od kroženja po stanovanju utesnjenem
njen pogled je žalosten in brezupen.
A zdi se ji, da pretrpeti tisoč dni
le ni prehuda sodba.

Samotni sprehod, prazen topline,
ki ne mine in ne odide,
je kakor misel nemočnih,
ki samo čakajo in čakajo.

Tu in tam se le dvigne veka upanja. –
Hvaležen občutek, ki ponovno vname
plamen,
plamen upanja, ki je vse, kar ima –
in spozna, zakaj živeti vredno je!

Alen Iršič, 4. Sa

SLUTNJA

Polja.
Hiše in cvetje ob cesti.
Tema.
Tišina otrok.
V dalji
za hribom svetlo.
Kdo?
Sonce za njim.

Otrok gleda
za menoj.
Z menoj
smeh
in slutnja
veselja.

Armin Hujdur, 4. GTa

URA

Čeprav njen tek je mehanski,
pogled nanjo se nam zdi božanski.
Le včasih kak pogled ujame,
čeprav v neskončnost bije in nas
prevzame.

Miha Kolar, 4. Sa

MAČKA

Neizmerno veselje in radost dobiva,
ko svobodno svet odkriva.
Velike prijazne oči, a oster pogled;
zanima me, kakšen vidi planet?

Včasih trmasta, včasih igriva,
rada z ljudmi se skriva.
Prijaznejša od mnogih ljudi,
ob njeni družbi pogled se ti sprosti.

Njena družba je prijetna,
ko na tebi zaspi in nič je ne zbudi.
Takrat se pokaže,
če ljubitelj mačji si.

Mitja Fijavž, 4. GTa

SLUTNJA

Polja.
Drevje ob cesti.
Tema.
Vesetje ptic.
V dalji
okno svetlo.
Kdo?
Dekle na njem.

Nekdo gleda
za menoj,
z menoj
nemir
in slutnja
radosti.

Alen Iršič, 4. Sa

SLUTNJA

Park.
Otroci ob poti.
Prosojna svetloba.
Otroški smeh.
V dalji
okno svetlo.
Kdo?
Mati ob njem.

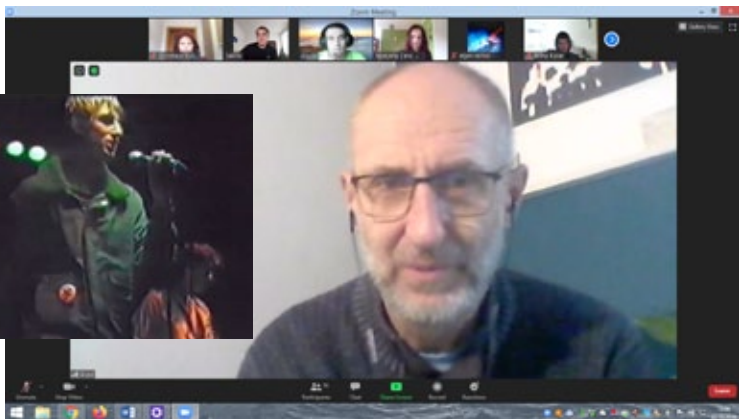
Nekdo pomaha
za menoj,
v meni
mravljinici
in slutnja
prijateljstva.

Mitja Fijavž, 4. GTa

Veš, kultura, naš dolg

Ob izteku leta 2020 smo doživeli trenutke, za katere dijakom in zaposlenim na Srednji poklicni in strokovni šoli Zreče ni žal. To je bilo srečanje s pesnikom, pisateljem in z novinarjem **Esadom Babačićem**, ki smo ga v okviru projekta **Povabimo besedo**, ki ga podpira Društvo slovenskih pisateljev, pripravili 22. decembra 2020. Esad Babačić je v letu 2020 za zbirko esejev *Veš, mašina, svoj dolg* prejel **Rožančevo nagrado**.

Dolgo smo čakali na ta trenutek, ki se je zaradi zunanjih okoliščin vedno bolj odmikal, a smo ga na koncu le ujeli v virtualne koordinate. Bilo je pravo multimedijško doživetje, v katerem so se prepletali preprosti, a globoki stih, postaje in vlaki, izseki iz filmov, besedni oblaki sodelujočih, športni junaki, čakanje in hrepenenje, udarna in tiha glasba. Vse naštetu razodeva navdihujoča Babačićeva misel, ki verjame v srčnost ljudi, skupen koš, pank, šport in v moč besede.

V letu 2020 je bilo zaradi omejitev manj priložnosti za kulturne trenutke, zato verjamemo, da bomo v letu 2021 poravnali naš kulturni dolg.

Marjana Cenc Weiss

Iz Eseja o trenutku:

Trenutek ni povezan, pravzaprav niti ne sme biti povezan z drugimi trenutki tako kot niso povezane zvezde in planeti, kaj šele galaksije. Čeprav naj bi bile med njimi nevidne nitke, ki jih držijo skupaj kot ogrlico neskončnega hrepenenja po novih trenutkih. Ko se zaveš, da si vse to že videl in je bilo vedno nekaj posebnega. In si spet rečeš: naj bo še nekaj časa tako. Trenutek, ko zaloputneš z vrati in ti ni žal, trenutek, ko prižgeš cigareto brez filtra, čeprav veš, da boš zato umrl prej, trenutek, ko začne padati dež in ti vrne strehe. Trenutek, ko pristajaš na tržaškem letališču Ronki in se zaveš, da ne boš nikoli več pristal na Brniku, nikdar več z Adrio Airways. Ali pa ko ugotoviš, da si pozabil telefon in ti je toplo pri srcu. Tako kot takrat, ko te prešine, da je letos petdeset let, odkar smo v Tivoliju postali svetovni prvaki v košarki, in to nikogar več ne zanima. Vse to so samo trenutki ... Trenutek, ko prebereš človeka, ki ga nisi hotel, trenutek, ko se zaveš, da je še dovolj časa, ti pa končno veš, s kom bi ga rad delil. In si varen, v trenutku, ko ti ni žal nobenega trenutka.

(Esad Babačić: *Veš, mašina, svoj dolg*)

Deset namigov za delo pred kamero in mikrofonom

V začetku februarja smo se dijaki virtualno družili z novinarjema Petrom Klimo in Iztokom Krajncem z Radia Rogla. Razvil se je pogovor o nastopanju pred kamero in mikrofonom. Pridobili smo mnogo nasvetov, in sicer kako premagati tremo, se pravilno postaviti, obleči, se obnašati pred kamero in mikrofonom in kako se pripraviti na video predstavitev za delovno mesto. Ob tem smo se nasmejali njunim šalam. Zaupala sta nam nekaj informacij o svoji poklicni poti. Dijaki smo jima postavili nekaj vprašanj o njunih srednješolskih letih, željah in najljubših avtomobilih. Njune izkušnje in napotki nam bodo v življenju koristili. Še posebej sta nas navdušila s pozitivno energijo, ki jima je nikoli ne zmanjka.

Evita Pesjak, 2. Sa

Gledališka vzgoja – virtualno

V začetku aprila, ko smo bili znova vsi doma za zaslone, smo v sodelovanju s Slovenskim ljudskim gledališčem Celje za dijake organizirali virtualni sprehod po gledališču.

V čarobni svet gledališkega odra in zaodrja nas je s kamero popeljala zgovorna Urška Vouk. Predstavila nam je prostore in pomembne korake pri nastajanju predstave, kot so izbor teksta in režiserja,bralne vaje, aranžirne vaje, proces nastajanje scenografije in kostumov, glasbe ter oblikovanja luči.

Seznanila nas je z zadolžitvami in nalogami vseh, ki se ob nastajanju predstave in med predstavo »skrivajo« v zaodrju in jih nikoli ne vidimo, a so v gledališču nepogrešljivi, in sicer vodja predstave, šepetalka, rekviziter, tonski mojster, mojster luči in drugi odrski delavci.

Marjana Cenc Weiss

Uspešno zaključena srednja šola je prelomni dogodek

Uspešno zaključena srednja šola je prelomni dogodek na naši življenjski poti. Za mnoge izmed nas je odskočna deska do zelenih višjih in visokih šol, tudi univerz, za druge je to končna izobrazba, ki ji sledi zaposlitev.

Na Srednji poklicni in strokovni šoli Zreče smo z učitelji delili mnogo lepih, pa tudi malo manj prijetnih trenutkov, ki se jih bomo spominjali skozi vse življenje. Šolanje na zreški šoli je pozitivno presenetilo naša pričakovanja. Učitelji so z nami delili svoje znanje in nam dajali nasvete za prihodnost. Pomagali so nam, da smo se počutili kot doma, kar je pri izobraževanju še posebej pomembno. Znanje pa ni vse, kar nam je šola prinesla, spoznali smo nove ljudi in prijatelje.

Trud, vložen v šolo, in naši dosežki nam bodo za vedno ostali v spominu. Še posebej ponosni smo, da smo prva generacija na SPSŠ Zreče, ki je sodelovala na tekmovanju v znanju o Evropski uniji in šoli prinesla naziv Šola ambasadorke Evropskega parlamenta. Šolanje na tej šoli je bilo prijetno popotovanje, ki se počasi zaključuje, a to še ne pomeni pravega konca. Prišel je čas za nove cilje, nove sanje in nove izkušnje.

Mitja Fijavž, 4. GTa

3. a

Vez med učitelji in dijaki

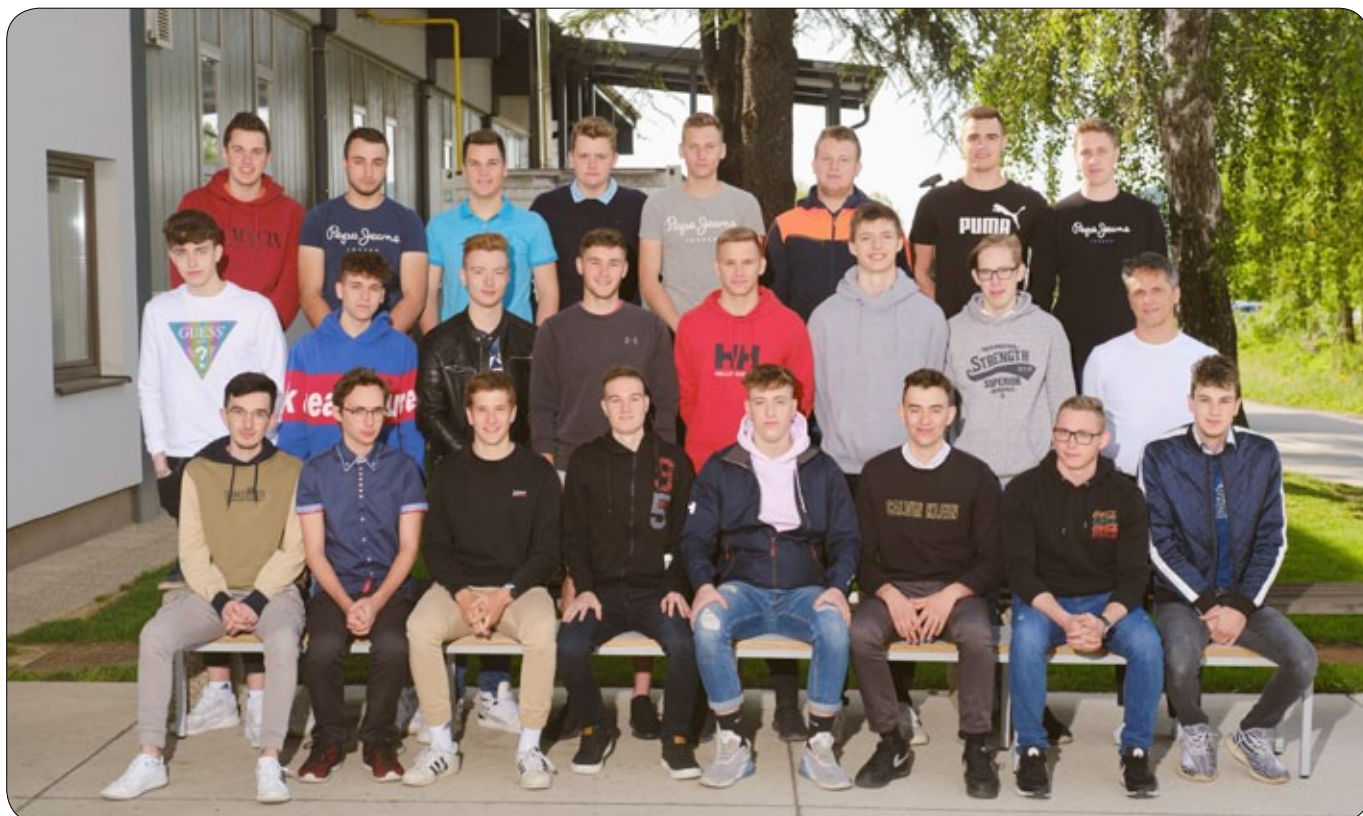
4. GTa

Ob zaključku šolanja na SPSS Zreče me prevzemajo mešani občutki. Izredno vesel sem, da sem šolanje uspešno opravil in bom lahko obrnil nov list v svoji življenjski knjigi. Toda zavedam se, da bom pogrešal sošolce in učitelje, s katerimi smo v štirih letih preživeli mnogo prijetnih trenutkov. Najbolj všeč mi je bila vez med učitelji in dijaki, zaradi katere sem se počutil bolj sproščene, kar se mi zdi zelo pomembno pri učenju.

Aljoša Kovačec, 4. GTa

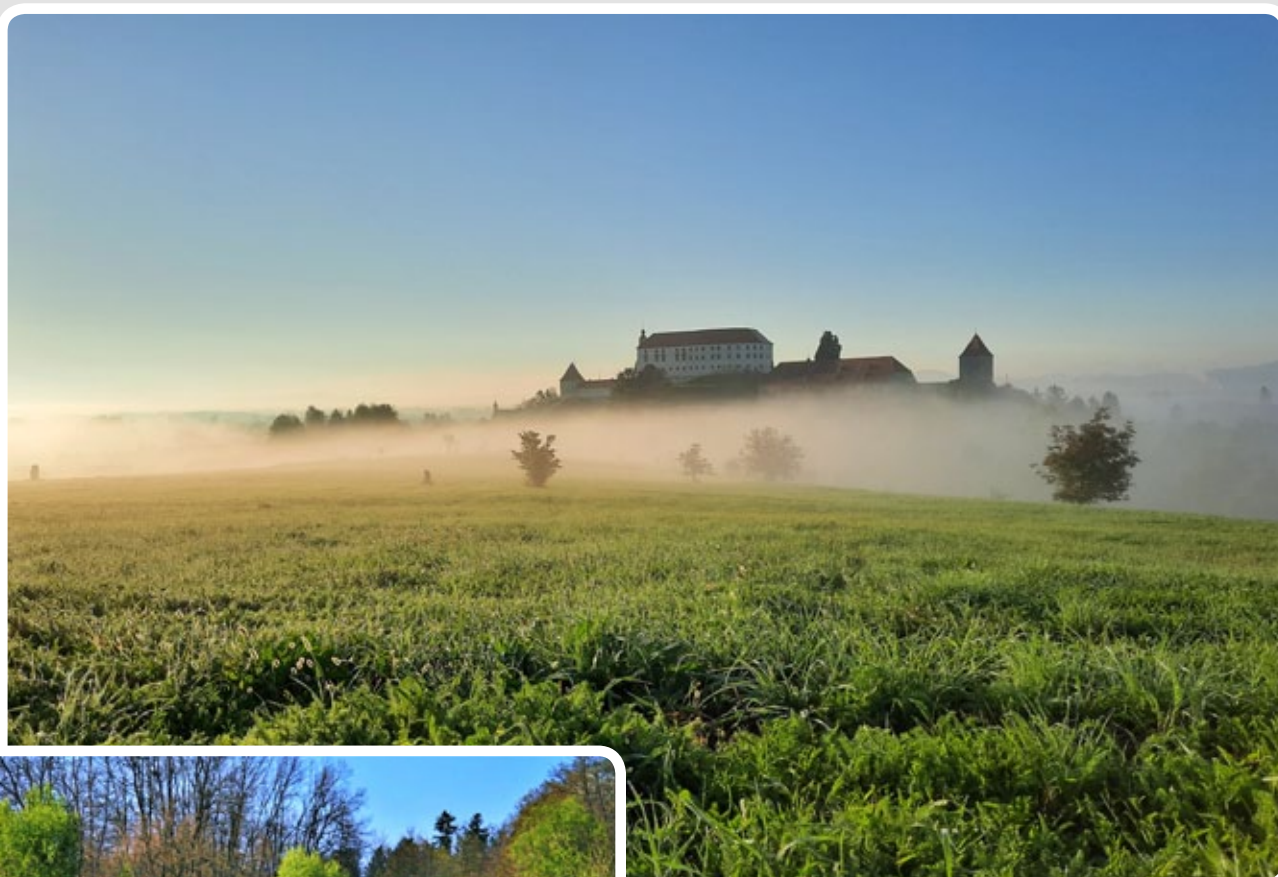
Dogodki, ki smo jih skupaj doživeli na šoli, me bodo spremljali vse življenje. Še posebej vesel pa sem znanj in izkušenj, ki so jih z nami delili naši profesorji, saj se zavedam, da mi bodo v prihodnosti pomagale, da dosežem svoje sanje.

Jakob Jeseničnik, 4. GTa

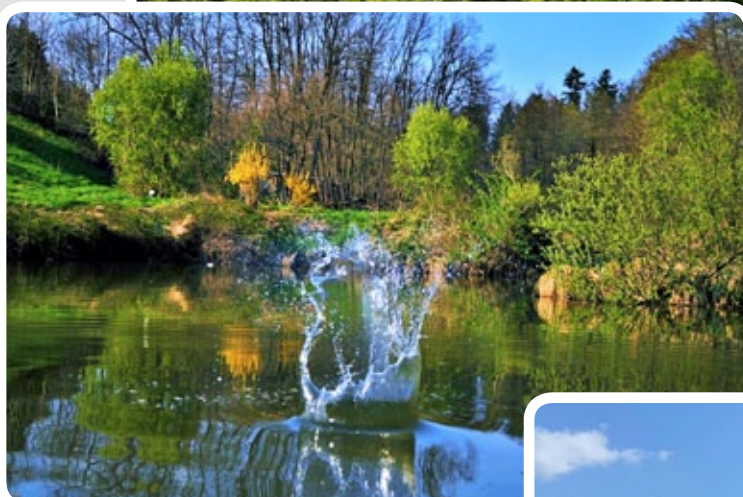

4. Sa

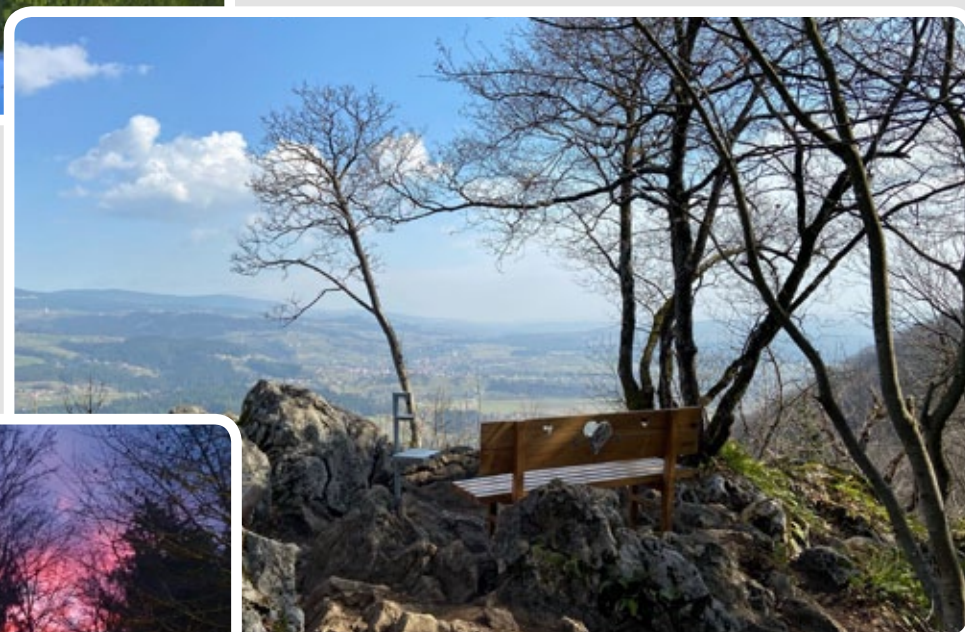
SLOVENIJA V OBJEKTIVU

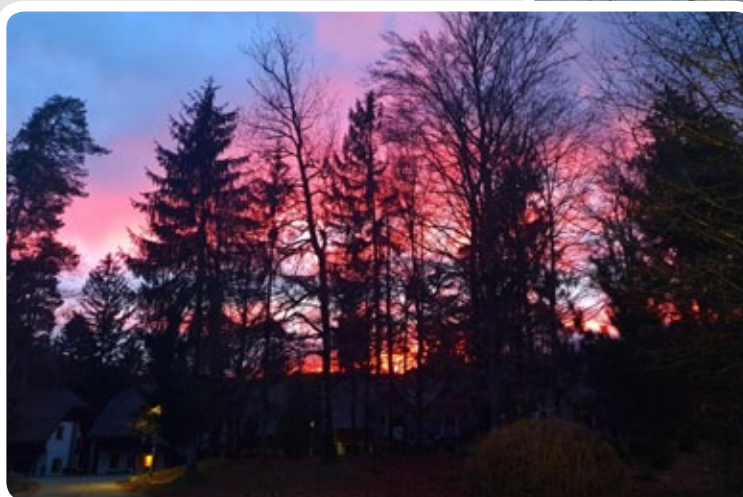
Mistično jutro, Alen Iršič

Pljusk, Aljaž Skok

Rdeča noč, Aljaž Sarajlič

Darjina kloпча na Brinjevi gori, Naja Pišotek